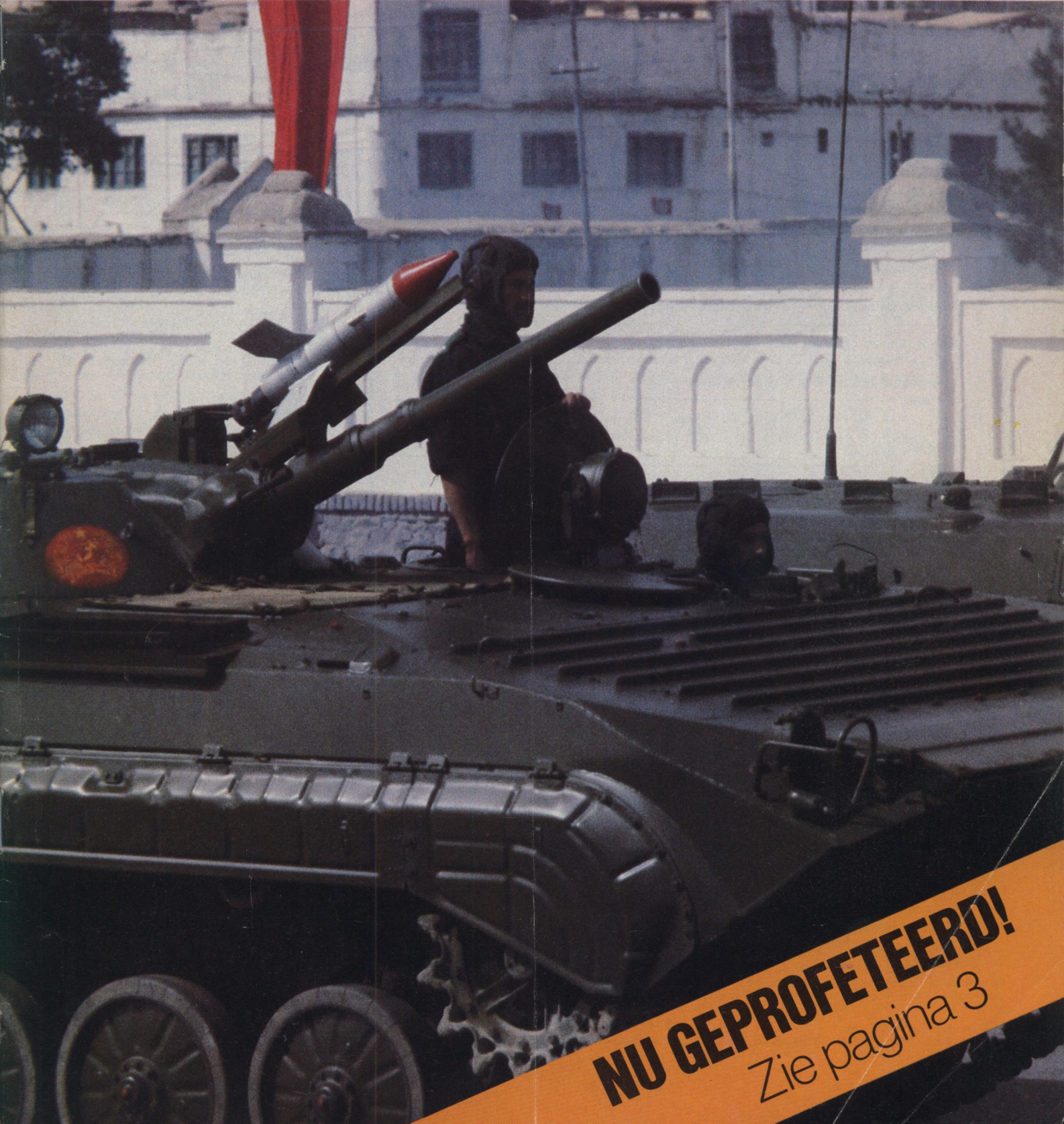

APRIL 1980

GRATIS maandblad

de
ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

NU GEPROFETEERD!
Zie pagina 3

de
ECHE WAARHEID
een tijdschrift voor een zuiver begrip

13e jaargang No. 4

april 1980

ARTIKELEN

Wat nu geprofeteerd wordt	3
Ernstige nieuwe bedreiging voor de vrije wereld	5
Wat de meeste mensen niet weten over Pasen	7
Sodom — wat men niet weet	9
De grote omwenteling — begint reeds in de jaren tachtig!	12
De ontmaskering van een samenzwering tegen de pasgeborene	17
Reageerbuisbabies — een herziene uitgave van Genesis?	19
Hongersnood besluip weer het noorden van India	21
„Juridisch gesnuffel in ons privé-leven”	24

RUBRIEKEN

Persoonlijk van de hoofdredacteur	1
-----------------------------------	---

BIJ ONZE OMSLAG

Sovjetrussische militaire autoriteiten zijn sinds hun militaire inval van 25 december jl. buitengewoon onwillig geweest persfotografen in Afghanistan toe te laten. Deze foto van een Afghaanse tank van Sovjetmakelij is een van de weinige zeldzame foto's die ten tijde van de militaire interventie in de bergachtige republiek genomen werd.

Foto Francois Lochon — Gamma-Liaison

Gelieve uw correspondentie en abonnementsaanvragen te richten aan:

AMBASSADOR COLLEGE
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)

Ons telefoonnummer is: 030-317117

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging gaarne zo spoedig mogelijk. Indien mogelijk oud adresstrookje insluiten a.u.b.

Voor de *Plain Truth* schrijf naar:

• *Europa India, Afrika:* P.O. Box 111, St. Albans, Engeland
AL2 2EG

- *Verenigde Staten:* 300 W. Green Street, Pasadena California 91123
- *Canada:* P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2
- *Australië en Zuidoost-Azië:* P.O. Box 202, Burleigh Heads, Qld. 4220, Australia
- *Nieuw-Zeeland:* P.O. Box 2709, Auckland 1
- *Zuid-Afrika:* P.O. Box 1060, Johannesburg
- *Filippijnen:* P.O. Box 2603, Manila 2801
- *Latijns-Amerika:* P.O. Box 5-595, Mexico 5, D.F.-Mexico
- *West-Indië:* P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

GEEN ABONNEMENTSPRIJS:

De Echte Waarheid wordt geheel gratis uitgegeven. Dit wordt mogelijk gemaakt door bijdragen van onze lezers en van hen die vrijwillig medewerkers zijn geworden in dit wereldomvattende werk. *De Echte Waarheid* streeft geen winstbejag na, neemt geen commerciële advertenties aan en heeft niets te koop. Bijdragen worden dankbaar aanvaard.

België: Postrek. No 000-0157667-42 N+; bankrek.: Algemene Bank Nederland. Antwerpen, No. 721 5205043 11. *Nederland:* Postgiro No. 1954800; bankrek.: Algemene Bank Nederland, Utrecht, No. 555013340. Voor beide landen ten name van Stichting Ambassador College. Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

Het Engelstalige moedertijdschrift *The Plain Truth* wordt maandelijks uitgegeven door Ambassador College, Pasadena, Californië. De Nederlandse editie wordt uitgegeven te St. Albans, Engeland. ©1980 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

Oprichter en hoofdredacteur:

HERBERT W. ARMSTRONG

Adjunct-hoofdredacteur:

Herman L. Hoeh

Eindredactie en vormgeving:

Dexter H. Faulkner

Senior-redacteuren:

Jon Hill, Raymond F. McNair, Roderick C. Meredith

Assistent-redacteuren:

Scott Ashley, Sheila Graham, John Halford, Rod Matthews, Richard H. Sedlaciak, Norman L. Shoaf

Vaste medewerkers:

Dibar Apartian, Elbert Atlas, Robert A. Ginskey, Lester L. Grabbe, Selmer L. Hegvold, Kenneth C. Herrmann, Harold Jackson, Brian W. Knowles, L. Leroy Neff, Richard Paige, Richard J. Rice, Dennis R. Robertson, John R. Schroeder, Robert C. Smith

Kopijredacteuren:

Peter Moore, Clayton Steep

Vormgeving:

Randall Cole, Ronald F. Grove, Michael Hale, Gene L. Tikasingh

Fotoredactie:

Alan Leiter

Nieuwsbureau:

Hoofd: Gene H. Hogberg; *Medewerkers:* Janet Abbott, Jeff Calkins, Werner Jebens, Donald D. Schroeder, Keith Stump

Fotoredactie:

Hoofd fotografische verzorging: Warren Watson; *Medewerkers:* Charles Buschmann, Alfred Hennig, Kim Stone

Uitgeverij: *Hoofd distributie en productie:* Roger G. Lippross; *Distributie:* Boyd Leeson; *Productie:* Ron Taylor; *Eindcoördinator uitgeverij:* Syd Attenborough; *Coördinator internationale edities:* Val Brown; *Distributie losse nummers:* Carol Riemen

Financieel beleid:

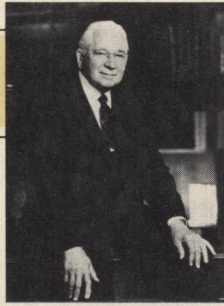
Stanley R. Rader

Internationale edities:

Nederlands: Bram de Bree; *Duits:* John B. Karlson; *Engels (Groot-Brittannië):* Peter Butler; *Frans:* Dibar Apartian; *Spaans:* Donald Walls

Kantoren:

Auckland, Nieuw Zeeland: Robert Morton; *Bonn, West-Duitsland:* Frank Schnee; *St. Albans, Engeland:* Frank Brown; *Burleigh Heads, Australië:* Dean Wilson; *Genève, Zwitserland:* Bernard Andrist; *Johannesburg, Zuid-Afrika:* Roy McCarthy; *Manila, Filippijnen:* Colin Adair; *Utrecht, Nederland:* Bram de Bree; *Vancouver, B.C. Canada:* Leslie McCullough; *Mexico City, Mexico:* Thomas Turk

Persoonlijk van...

Een heel nieuw balspel

In de afgelopen weken is deze wereld een heel nieuw balspel gaan beoefenen. De inmenging van de Sovjetunie in Afghanistan verandert het hele wereldbeeld. *Werkelijk?*

President Carter heeft gezegd dat deze nieuwe ontwikkeling hem een heel ander inzicht in en oordeel over communistisch Rusland heeft gegeven. Met mij is dit niet het geval. Ik heb 30 en zelfs 46 jaar geleden de aard en de onveranderlijke politiek en richting van de communistische partij die de Sovjetunie beheerst, beschreven.

Ik heb destijds geschreven dat niets de heersers in het Kremlin kan tegenhouden dan militaire macht die sterker dan de hunne is.

In 1945 — 35 jaar geleden — schreef ik artikelen en verzorgde radio-uitzendingen waarin ik communistisch Rusland vergeleek met een reusachtige beer die voortwaggelde en tegen deuren trapt. Indien de deur inzakte, schommelde de beer naar binnen en als hij eenmaal zijn reusachtige voeten in het inwendige had gepland, zou hij er nooit meer uitgaan, tenzij hij door een sterkere macht werd verdreven. Maar, zei ik toen, indien vanuit het inwendige een grommende bulldog zich tegen de beer zou keren, zou deze zich terugtrekken en heenwaggelen.

De Russische communisten wensen geen oorlog die zij niet kunnen winnen. Daardoor hebben wij enige jaren de „koude oorlog” gehad. De VS hielden gelijke tred met hen, of waren hun meerdere, op het gebied van conventionele en kernwapens. Desondanks prikkelden de Russen de VS voor zover zij dit veilig konden doen zonder een confrontatie met kernwapens te riskeren — die zij tot elke prijs wilden vermijden.

Ik heb reeds in 1934 gezegd dat de onwrikbare strategie van de Russen, als eerste aanloop tot wereldbeheersing, propaganda was. Zij begonnen het zaad van hun communistische atheïstische leer over de hele VS uit te strooien — speciaal over hoogleraren en studenten. Zij drongen uit alle macht Amerikaanse universitaire gemeenschappen binnen en de Amerikaanse

universiteiten lieten hen vol vertrouwen toe. Zij drongen door in het regeringsapparaat van de VS. Het departement van Buitenlandse Zaken vormde een vruchtbaar terrein voor hun leerstellingen. De ambtenaar van Buitenlandse Zaken die mijn geloofsbrieven als persvertegenwoordiger bij de in 1945 gehouden oprichtingsvergadering van de VN in San Francisco bekrachtigde, werd later aan de kaak gesteld als een communistische spion.

De permanente communistische politiek, die alle partijleden van harte zijn toegedaan, eist in de eerste plaats een propagandaoorlog (noem het opvoeding, indien u wilt). Vervolgens een zenuwenoorlog of „koude oorlog”, zonder werkelijke militaire offensieven en vervolgens in landen waar ze voldoende voet aan de grond heeft gekregen, zoals Zuid-Vietnam, steun aan guerrilla-oorlogvoering.

De onveranderlijke politiek is geweest dat waar de Russische beer zijn laars plant, hij hem nooit terugtrekt, tenzij door een sterkere macht verdreven.

Alle communisten is dit program bijgebracht. Hun is geleerd dat totale wereldoverheersing niet bereikt kan worden zonder één laatste, alomvattende militaire oorlog. Met dit doel werd het rode leger gevormd en vervolgens de Russische kernmacht ontwikkeld. Inmiddels was het doel zogenaamd defensie — maar zelfs een offensief als nu in Afghanistan plaatsvindt, wordt door communisten „defensie” of „bevrijding” genoemd.

Waar zijn wij op dit ogenblik feitelijk aan toe? Wij dachten dat het de Chinese communisten waren die Noord-Vietnam in de oorlog daarginds steunden. Vice-voorzitter Tan Zhen-lin van de permanente commissie van het Nationale Volkscongres, een van de drie hoogste leiders van de Volksrepubliek China, zei mij dat het in feite Rusland was dat de Noordvietnamezen steunde en de „dominotheorie” bevorderde, die volgens hem de Russen nog steeds nastreven. Tan stond dicht bij zowel wijlen voorzitter Mao als premier Tsjoë En-lai, en streed met hen in de oorlog.

Wat thans feitelijk in Afghanistan plaatsvindt, is een

nieuwe aanzet tot de „dominotheorie”. Op maandag, 7 januari, hadden de Russen 100.000 of meer militairen in Afghanistan en verdere versterkingen werden aan de grens samengetrokken om op te rukken. De Russische laars is nu in Afghanistan geplant en niets, behoudens superieure militaire kracht, zal hem kunnen teruggedrijven.

De strategie van het „domino-type” betekent dat zij van plan zijn te zijner tijd verder naar het zuiden door te dringen, door Pakistan, waardoor zij een uitgang naar de Indische Oceaan krijgen, waar zij met hun superieure kernonderzeevloot, alle verkeer naar en van het Verre Oosten en het Midden-Oosten willen beheersen.

Maar er is meer. De Verenigde Staten hebben zich te veel bezighouden met de ongeveer 50 gegijzelde in Iran om begrip te krijgen voor de grotere ommekeer der gebeurtenissen in Afghanistan. Maar in drie of vier afzonderlijke gebieden is er sprake van plaatselijke burgeroorlogen tegen het Khomeiny-bewind in Iran. Iran is in beroering. Het grenst aan Rusland. Dit biedt het Kremlin van zijn standpunt een logische reden om massale troepenmacht naar Iran te zenden teneinde „de beroering en burgeroorlog in Iran de kop in te drukken” en „vrede” in dat land te bewerkstelligen. Natuurlijk zal de Russische laars, wanneer hij eenmaal in Iran is geplant, niet van plan zijn zich terug te trekken. Ook Iran zal, evenals Afghanistan, een nieuwe Russische satelliet worden.

Dit alles maakt deel uit van Ruslands uiteindelijke doel om de wereld het communisme op te leggen. Heeft het eenmaal een ring gevormd rondom het Verre Oosten en het Midden-Oosten door de Indische Oceaan te beheersen, en heeft het het domino-program voltooid door het omverwerpen van aangrenzende landen vanuit Vietnam: Cambodja, Thailand (koning Boemipol zei mij dat hij verwacht dat de Vietnamezen Thailand zullen binnenvallen), daarna Maleisië en verder de Indische Oceaan in tot de punt van Singapore — wanneer het dit alles heeft bereikt, zal het alle

verkeer door Azië, het Verre Oosten en het Midden-Oosten beheersen — en hoeft het alleen nog met het Westen rekening te houden.

Inmiddels gaat de „domino-strategie” en het omverwerpen van de aangrenzende landen voort. En dit verontrust Europa!

De Europese bondgenoten van de VS weten dat er in het kader van dit grote plan voor wereldcommunisme een militaire invasie in westelijke richting zal plaatsvinden — in West-Europa. Natuurlijk moet eerst de beheersing rondom Zuid-Afrika tot stand komen.

De Europese landen hebben vertrouwd op de Amerikaanse conventionele en kernbewapening om hen te beschermen tegen de Russische satellieten die in het oosten aan hen grenzen.

Nogmaals, waar zijn wij op dit ogenblik aan toe?

President Carter heeft zich op 50 Amerikanen in Iran geconcentreerd. Rusland gebruikt nu militaire macht. Er zijn minstens 100.000 soldaten in Afghanistan, en meer onderweg. President Carter zegt dat hij iedere mogelijkheid probeert, behalve militaire kracht.

Maar het Kremlin heeft, zelfs nadat Carter via de „hot line” Breznev had opgebeld, wel militaire kracht gebruikt. Het zal zich door niets anders dan door sterkere militaire kracht laten weerhouden. Het embargo op graan en vis kan Rusland een weinig schaden — als een tik op de hand — maar zijn strijdkrachten zullen blijven oprukken. Denk vooral niet dat de mannen in het Kremlin dom zijn dat zij deze militaire interventie zijn begonnen zonder eerst een povere vergelding als deze embargo's te hebben overwogen. Het Kremlin heeft vastgesteld dat de inzet het waard was.

Bekijk dit intussen van het standpunt van Londen, Bonn, Parijs en Rome. Carter deelt vingertikken uit terwijl de Beer voortwaggelt — en Europa vreest dat het als volgende aan de beurt kan komen.

Ik zie dit als een zeer reële angst in West-Europa, die de Europese leiders en het Vaticaan zal dwingen de koppen bij elkaar te steken voor een gezamenlijke verdediging: de

Europese burgerlijke landen tegen een militaire nucleaire inval, de roomse curie en de pauselijke stoel tegen een invasie van het atheïsme in Europa. In hun ogen doet president Carter niets — en Rusland grijpt in.

Toen wij de jaren '80 binnengingen, werd de wereld geconfronteerd met een geheel nieuw balspel. De hele wereldsituatie is plotseling veranderd. Maar Washington is geblinddoekt.

Jesus zei: „Het aanzien van de lucht weet gij te onderscheiden, maar kunt gij het de tekenen der tijden niet?” (Matth. 16:3.)

De profetie zegt dat Efraïm en Manasse dom in de wereldlijke politiek zouden zijn, en zij zijn het.

Hoe staat het met ons? Kunnen wij de tekenen der tijden onderscheiden? Van nu af zullen eindtijdgebeurtenissen zich snel voltrekken. De jaren '80 zouden zeer goed het einde van deze huidige wereld kunnen brengen. Wordt wakker! □

HEIDENSE FEESTDAGEN- OF GODS HEILIGE DAGEN?

Maakt het enig verschil welke dagen wij houden — of dat we ze houden?

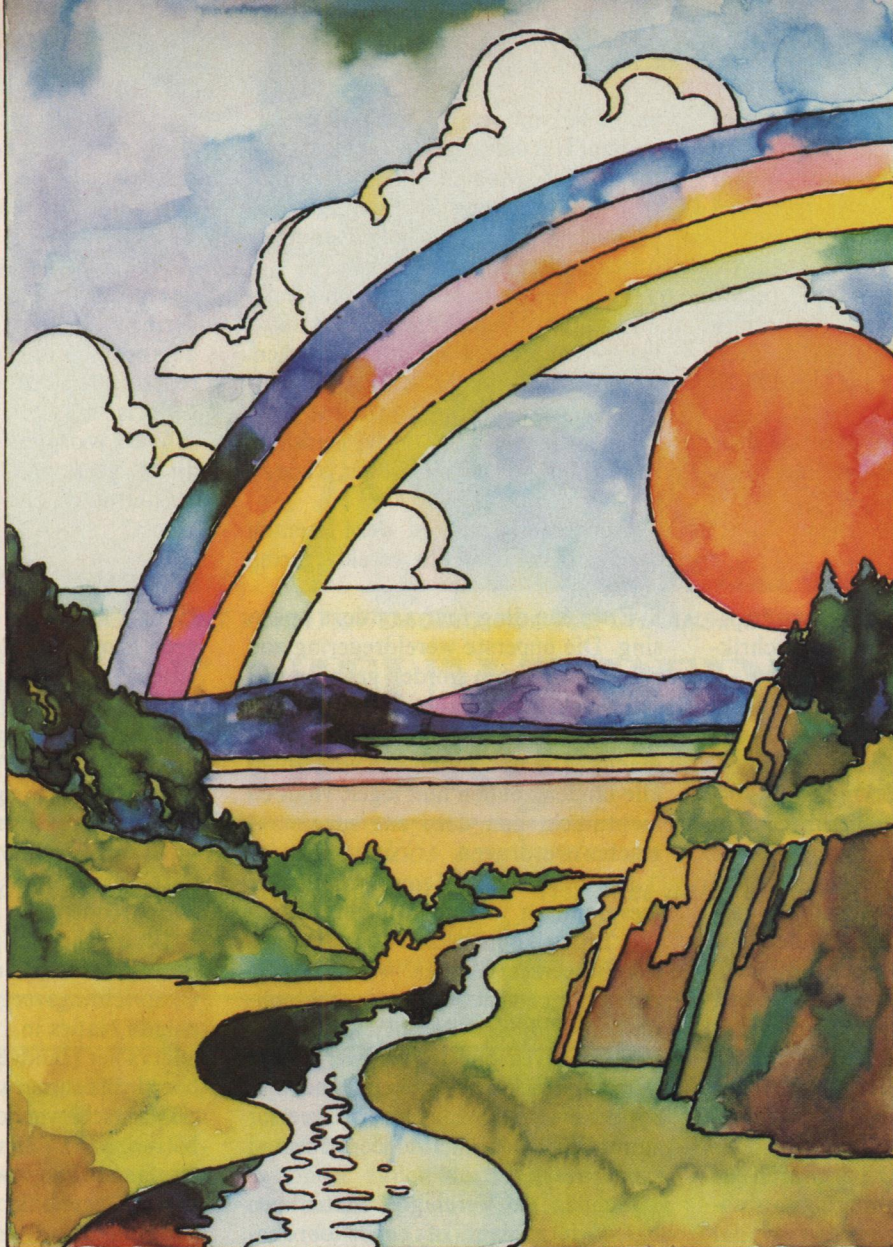
Stelt de bijbel vast of wij bepaalde dagen voor God moeten heiligen? Werden deze dagen alleen aan het oude Israël gegeven?

Waarom heeft God zijn Kerk zeven jaarlijkse sabbatten gegeven? Wist u dat Gods heilige dagen de verschillende fasen in Gods plan van de geestelijke schepping voorstellen?

Indien u geïnteresseerd bent schrijf dan om het gratis boekje *Heidense feestdagen — of Gods heilige dagen?*

naar Ambassador College, Postbus 333, 3500 AH Utrecht (Nederland).

**Heidense Feestdagen -
of Gods Heilige
Dagen?**

Illustratie door Terry Smith

WAT NU GEPROFETEERD WORDT

Zullen de komende twintig jaar de uitroeiing van de mensheid brengen — of de dageraad van een nieuwe wereld van vrede en ongelooflijke vervulling?

door Herbert W. Armstrong

Plotseling is deze wereld anders geworden. Ze is nog nooit zoals nu geweest. Kijk eens naar de veranderingen in de afgelopen tachtig jaar — en kijk dan naar de veranderingen in de laatste tien. Hoe zullen de volgende tien jaar zijn?

Toen ik een jongen was, was het vervoermiddel van ons gezin een

paard en rijtuigje. Paardetrans waren net vervangen. Telefoons waren zeldzaam en hingen aan de muur. Slechts een paar straten in stadscentra waren geplaveid. Automobielen waren een curiositeit — wij noemden ze rijtuigen zonder paard. Ze werden bestuurd met een knuppel in plaats van met een stuurwiel.

Gaslantaarns verlichtten de straten zwakjes. Een man te paard reed er met een stok langs om ze aan te steken bij avondschemering en om ze bij ochtendschemering te doven. Ons huis werd zwak verlicht met petroleumlampen. Geen mens had ooit gevlogen. Orville Wrights eerste vlucht van 12 seconden over een

afstand van 40m vond pas plaats toen ik ruim elf jaar was. Van televisie had men nooit gehoord. Vergelijk dit eens met de opzienbarende vorderingen van de laatste tientallen jaren. En met de toenemende rassenstrijd in Afrika, massa-demonstraties in Iran, rellen, plunderingen en massale gewelddadigheid overal ter wereld. En de dreiging van een alomvattende, wereldwijde kernoorlog.

Andermaal vraag ik: Hoe zal deze wereld eruit zien, als we tien jaar verder zijn.

Wat voorspellen de wetenschapsmensen?

Tal van wereldberoemde wetenschapsmensen en economen zien een afschrikwekkend toekomstbeeld. Zij zien — thans — de ongeletterde massa's in India, Afrika — meer dan de helft van de wereldbevolking levend in onwetendheid, armoede, vervuiling en verval; de bevolkingsexplosie en de komende voedseloorlog; de ineenstorting van het gezinsleven, de basis van een vooruitstrevende en welvarende maatschappij; de stijgende spiraal der misdaad; de zich snel verspreidende ineenstorting van wet en orde; de uitbreiding en voorraadvorming van kernwapens die alle leven op deze aarde vele malen kunnen vernietigen; en dan de snel toenemende onenigheid en vijandigheid tussen kernmogendheden.

Dit alles zien zij, en zij ontwaren een toekomst van duistere dreiging en absolute hopeloosheid. Zij zeggen ons dat het grote probleem van de mensheid thans de kwestie van voortbestaan is.

Vraag deze nuchtere wetenschapsmensen en economen eens hoe lang wij op de huidige weg kunnen voortgaan. Sommigen zullen gissen, misschien nog tien jaar — anderen schatten minder — sommigen geven ons iets meer. Maar dat is slechts betrekkelijk. Het is nog maar een kwestie van voortbestaan.

Er is goed nieuws op komst

Maar de mensheid zal voortbestaan. Er is goed nieuws voor de toekomst. Het wordt gebracht door een voorname nieuwsbron die de meeste mensen — en de meeste wetenschapsmensen en economen — volkomen over het hoofd zien.

Er wordt reeds een groots plan uitgewerkt. En het zal deze aarde vrede brengen. Er is een groots plan voor het oplossen der ontzaglijke problemen van

analfabetisme, honger, armoede en vervuiling. Het omvat grote landbouwhervormingen, economische hervormingen, hervormingen in regeringen, en praktische plannen om ontwapening en wereldvrede te verwezenlijken.

Vele wetenschapsmensen en economen weten, in het algemeen, wat nodig zal zijn om tot deze oplossing te komen. Tegenwoordig wijzen vele vooruitziende leiders met de vinger op de ene grote verandering die het leven der mensheid kan redden. Wat zij niet weten, is hoe zij te werk moeten gaan.

Eenstemmig zeggen deze mensen dat de oplossing nu een wereldregering vereist.

Er is één ding fout aan deze oplossing. Die opperste wereldregering zou de macht moeten worden gegeven van een wereldpolitiemacht om haar wetten op te leggen, en ze zou de enige militaire macht in de wereld moeten vormen — alle landen zouden hun leger, vloot en luchtmacht aan deze ene superstaat moeten overdragen.

Kortom, ieder land zou zijn nationale soevereiniteit volkomen moeten opgeven. En welke mens zou door allen als wereldheerser kunnen worden aanvaard? Het zou, let wel, een wereldpolitiestaat zijn. Zou de Sovjetunie haar strijd opgeven om de hele wereld het communisme op te leggen en een Amerikaanse kapitalist als wereldheerser aanvaard? Neen, in geen duizend jaar, vrees ik.

Zouden de Verenigde Staten een Noordvietnamees of een Noordkorea aanvaard? Nooit.

Er is slechts één manier waarop de landen één zouden kunnen worden onder een wereldregering.

Binnen de naties moet ieder individu bereid zijn, zijn persoonlijke soevereiniteit op te geven. Hij moet zich aan de wetten van zijn regering onderwerpen of de gevolgen ondergaan. Natuurlijk worden de individuen in alle landen zekere persoonlijke vrijheden gegeven die niet bij de wet verboden zijn.

Zo moet het met de landen gaan — wil er een wereldregering komen — wil de mensheid blijven voortbestaan. Wil er een wereldregering komen, dan moeten alle individuele naties eerst hun particuliere zelfzuchtige doeleinden opgeven, hun dromen van wereldverovering — van het verbreiden van hun eigen speciaal soort regering over de wereld.

Een belangrijk tijdschrift heeft ge-

zegd dat dit slechts kan gebeuren indien „een sterke Hand ergens vandaan” tussenbeide zou komen.

Dat is dus het dilemma van de wereld.

Alle leiders zijn het erover eens dat de enige hoop der wereld een wereldregering is. Tegelijkertijd geven alle leiders openlijk te kennen dat een wereldregering volstrekt ondoenlijk en onmogelijk is.

Welk vooruitzicht biedt dit u? Biedt dit u geen ander vooruitzicht dan duisternis en ondergang voor de toekomst?

Slechts twee alternatieven

U moet het onder ogen zien — of er is geen hoop — of de hele mensheid zal weldra van deze aarde worden weggevaagd — of er bestaat inderdaad die „sterke Hand ergens vandaan” met bovennatuurlijke macht om in de wereldzaken in te grijpen — om letterlijk het gezag over te nemen van de menselijke grote mogendheden van deze wereld en de mensheid voor zichzelf te redden.

Ik zat op de persgalerij van het operagebouw in San Francisco tijdens de oprichtingsvergadering van de Verenigde Naties in 1945 toen de wereldleiders het Handvest ontwierpen. Daar hoorde ik vooraanstaande wereldpolitici waarschuwen dat deze Verenigde Naties, die zij aan het vormen waren, „de laatste hoop van de wereld” waren. Het ene ogenblik, tijdens plenaire vergaderingen, uitten zij deze ernstige waarschuwing; het volgende, tijdens groepsvergaderingen met leiders van andere landen, streden zij voor hun eigen speciale voordeel.

De Verenigde Naties zijn niet die wereldregering gebleken.

Dit is de werkelijkheid — u heeft ermee te maken

Uw ogen sluiten voor de bestaande feiten zal uw wereld voor u — en uw leven daarin — niet redden. Dit raakt rechtstreeks het leven van iedere lezer van *De Echte Waarheid* — en de talloze andere miljoenen die dit tijdschrift zouden moeten lezen.

In de wildernis van de huidige wanhopige situatie is dit de enige stem die vrijuit durft spreken.

Dit moet u onder ogen zien. Er zijn thans twee alternatieven — slechts twee:

(Zie verder pagina 26)

Gamma / Liaison — Alain Mingam

SOVJETMAGT VORMT UITDAGING VOOR AFGHAANSE STAMLEDEN

ERNSTIGE NIEUWE BEDREIGING VOOR DE VRIJE WERELD

Terwijl de Verenigde Staten in Iran hopeloos aan handen en voeten gebonden waren, rukte de militaire machinerie van de Sovjets op spectaculaire wijze het aangrenzende Afghanistan binnen. Op het ogenblik bevindt het Rode Leger zich op nog geen drie dagen rijden van de onmisbare oliereserves en transportwegen van het Midden-Oosten

door Gene H. Hogberg

De Israëliische minister-president Begin noemde het „een keerpunt in de wereldgeschiedenis”. De Egyptische president Anwar Sadat waarschuwde: „De slag om de olievoorraden van het gebied is begonnen”. De Londense *Daily Telegraph* sprak van „een machtspolitieke aardbeving die de kaart van het Midden-Oosten en van zuidelijk Azië dreigt te veranderen”.

Allen hadden zij het over de groot-schalige Sovjetinterventie in Afghanistan. Dit bergachtige, op een maanlandschap gelijkende land, dat een historische buffer vormt tussen Rusland en Zuidwest-Azië, vormt de strategische toegangspoort naar het olierijke Midden-Oosten.

Een neutraal Afghanistan — door sommigen de „cockpit van Azië” genoemd, bestaat niet meer. Het is veelbetekenend dat de gevechtsbommenwerpers van de Sovjets nu nog geen 600 km van de strategische Straat van Ormoez gestationeerd zijn — de zeeëngte waardoor de helft van de olie-import van de vrije wereld passeert.

Langzaam maar zeker sluit zich een communistische „ring van staal” rond het Midden-Oosten. Waar en wanneer zullen de Sovjets opnieuw toeslaan? Zullen zij ooit tegenover een sterkere strijdmacht komen te staan? Hebben Amerika en Europa eindelijk de ogen geopend voor het gevaar?

Moskou reageert met geweld

Mogelijk is er niets dat de fortuin van de Verenigde Staten en van de Sovjetunie zozeer doet contrasteren als de gebeurtenissen die zich nu in het Midden-Oosten ontvouwen.

In een poging de vrijlating van hun in Iran gegijzelde ambassadepersoneel te bewerkstelligen, hebben de VS gekozen voor een politiek van „terughoudendheid”. Niet geneigd tot militair ingrijpen, heeft president Carter in plaats daarvan de wankelsteun gezocht van de Verenigde Naties, het Internationaal Gerechtshof en de „publieke opinie in de wereld”. Maar niets heeft gewerkt.

De Sovjetunie daarentegen besloot snel te handelen om haar tanende

invloed in het naburige Afghanistan veilig te stellen. Bijna twee jaar geleden bracht een coup een autonoom, zij het pro-Moskou gezind bewind aan de macht in Kaboel. Maar de opeenvolgende leiders bleken onmachtig de opstandige moslem-stamleden weer in het gareel te brengen die hun inspiratie ontleenden aan de moslem-opstand in Iran.

De situatie liep dermate uit de hand dat Moskou zich aan het eind van 1979 verplicht achtte er met geweld binnen te rukken om rechtstreeks de touwtjes in handen te nemen.

De Sovjets toonden dat zij bereid waren het ongenoegen van een zwijgend toekijkende wereld te trotseren om hun eigen belangen te beschermen en te bevorderen.

Het enorme verschil in de manier waarop de beide supermachten op gevaar reageren, ontgaat de wereld niet. Of zoals een Aziatische diplomaat het uitdrukt: „Aziaten mogen dan angst voor de Russen hebben of afkeer voor hen voelen, een groot deel van ons heeft niettemin ontzag voor

een land dat niet aarzelt zijn kracht te gebruiken”.

Door hun macht voor zich uit te schuiven, staan de Sovjets nu tenminste voor de verwezenlijking van een eeuwenoude droom: de verwerving van warmwaterhavens aan de Indische Oceaan. Alleen het door twisten verscheurde Iran en het verminkte Pakistan (nog maar de helft van zijn vroegere omvang) versperren nog de weg.

Moskou zal mogelijk, alvorens verder op te rukken, een nieuw „vredes-offensief” lanceren, in een poging de vrije wereld in slaap te sussen. Tenslotte begon de „ontspanning” vier jaar na het Russische gewapende optreden tegen Tsjechoslowakije in 1968. Mogelijk is het Kremlin opnieuw bezig de „Russische Tango” te orkestreren — drie stappen vooruit en twee stappen achteruit. Maar de bewegingsrichting blijft meedogenloos voorwaarts.

Naaste toekomst werkt voor Moskou

De Sovjetleiders weten dat de tijd en de gebeurtenissen voor hen werken. De zwakte van het Amerikaanse optreden in Iran versnelde de tijdschaal voor de Sovjets in Afghanistan. Een tot het Sovjetblok behorende journalist erkende: „Als de VS krachtiger waren opgetreden in de situatie in Iran, zouden de Sovjets nooit Afghanistan zijn binnengerukt. De vraag die zij zich stelden luidde: 'Waarom zouden wij eigenlijk niet onze gang gaan?' Er bleek geen reden om het niet te doen.”

Het is de Sovjets ook bekend dat Pakistan een tweede dilemma vormt voor de Verenigde Staten en het Westen. Zijn leider en „sterke man”, president Mohammed Zia-ul-Haq, liet zijn populaire voorganger Ali Bhutto terechtstellen. Onpopulair als hij is bij zijn volk, zal Zia mogelijk niet lang aan de macht blijven.

De heersers over Pakistan zullen ongetwijfeld elke hulp die hun door president Carter wordt aangeboden in overweging nemen. Maar zij weten heel goed dat Washingtons plotselinge belangstelling voor hen niet welgemeend is. Het is alleen maar een reactie op de Afghaanse crisis. (Aan eerdere Amerikaanse militaire hulp kwam een einde vanwege Pakistans pogingen atoomwapens te gaan vervaardigen.)

De meest ironische wending van alle is dat de invasie in Afghanistan en de daaruit voortvloeiende poging om Pakistan te steunen zich net op het moment afspeelden waarop mevrouw Indira Gandhi in India weer aan de macht was gekomen. Mevrouw Gandhi bagatelliseert de Sovjetbedoelingen in Zuidwest-Azië, maar spreekt haar verontrusting uit over een versterkt Pakistan, India's voornaamste vijand.

Als om zich voor te bereiden op de eventuele verbrokkeling van zowel Iran als Pakistan, verloor het nieuwe Afghaanse regime geen tijd in het propageren van steun aan de afscheidingsbeweging van het volk van Baluchistan. Hun thuisland strekt zich van zuidoostelijk Iran tot in Pakistan uit. Een afzonderlijk Baluchistan onder Sovjettoezicht zou voor Moskou de sleutel betekenen om zich een eigen haven aan de Indische Oceaan te verschaffen.

De buit: felbegeerde olie

Overname van de macht over Iran of over delen van dat land zou inderdaad een ernstige ontwikkeling zijn voor de vrije wereld. „De prijs in politieke, economische en militaire termen zou enorm zijn”, aldus het weekblad *Time*. „Zij zou de Sovjets in staat stellen de oliekraan voor westerse consumenten vrijwel naar eigen goeddunken dicht te draaien wanneer de olietekorten later in de jaren '80 werkelijk nijpend zouden worden. Het zou hen tevens in staat stellen onmiddellijke toegang te verwerven tot de rijke oliereserves van het Golfgebied wanneer de binnenlandse olieproductie van de USSR de komende jaren naar verwachting tot beneden de eigen behoeften begint te dalen.”

Momenteel kan de Sovjetunie zichzelf bedruipen; zij is zelfs een belangrijke olieleverancier voor zowel Oost- als Westeuropa. Maar dat zal niet zo lang meer duren. Men schat dat de Sovjetunie in het midden van de jaren '80 zelf olie zal moeten gaan importeren.

„De Sovjetoliecrisis”, aldus schrijft het Australische nieuwsweekblad *Bulletin*, „zal dan ook samenvallen met hun periode van strategische superioriteit”. Met andere woorden: in het midden van dit decennium — wanneer het z.g. geva-

renvenster voor de westerse wereld wijd open staat — zal Moskou in staat zijn het Midden-Oosten onder maximale druk te zetten.

Ironischerwijze besloot president Carter de Sovjets als deelstraf voor hun Afghaanse strooptocht geen verfijnde Amerikaanse booruitrusting en technologie voor de oliewinning meer te leveren. Moskou had op deze technologie — de meest geavanceerde ter wereld — gerekend om haar Siberische olievelden te ontsluiten. De beslissing zou daarom als een boemerang kunnen werken. Zonder toegang tot deze technologie zal Moskou nog meer reden hebben om naar de olievoorraden van het Midden-Oosten door te stoten.

„En men kan erop rekenen,” aldus de columnist Michael Novak, „dat er in de jaren '80 en '90 vele oorlogen, revoluties en andere moeilijkheden zullen worden uitgevochten... *Deze olie betekent leven*. De bereidheid om ervoor te sterven zal vermoedelijk minder schaars zijn dan de olie zelf.”

Grootste angst: omwenteling in Saoedie-Arabië

De machtspolitiek van de Sovjets zond schokgolven door alle oliesjeikdommen van de Perzische Golf. Veel van de rijke, maar overigens machteloze Golfstaten voelen zich bevreesd. Moskou zet hen steeds meer onder druk, maar de VS zijn in hun ogen te besluiteloos en te onberekenbaar. Ze kunnen zich niet op steun van Washington verlaten.

Intussen hebben Sovjetagenten zich beziggehouden met het destabiliseren van de Golf-regio. Westerse inlichtingenexperts zijn nu van mening dat de Sovjets rechtstreeks betrokken waren bij de recente opstand in de Grote Moskee in Mekka, de heiligste plaats van de islam.

Een oudere Saoedie-Arabische autoriteit vertelde aan de *New York Times* dat de verovering van de Grote Moskee werd uitgevoerd door 500 gedisciplineerde, zwaar bewapende guerrilla's.

In tegenspraak met de oorspronkelijke rapporten bagatelliseerde deze autoriteit de rol van de slechts in religieuze geschilpunten geïnteresseerde fanatici. Inderdaad maakten fanatici deel uit van de strijdmacht,

(Zie verder pagina 28)

Wat de meeste mensen niet weten over Pasen

door Clayton Steep

Foto: Plain Truth

Is het Paasfeest van christelijke oorsprong? Weest u er niet al te zeker van! Het zal u verbazen als u hoort waar Pasen vandaan komt.

Paaseieren, paashazen — wat hebben deze dingen met het verhaal van Jezus te maken?

Laten wij hier eens een ogenblik bij stilstaan. Ziet u enig logisch verband tussen enerzijds fel gekleurde eieren, de paashaas, paasbeste kleding, en anderzijds het verslag van het leven, de dood en de opstanding van Jezus?

Zeer beslist staat er in de bijbel geen enkele aanwijzing om een dergelijk verband te leggen.

Desondanks wordt Pasen beschouwd als de belangrijkste christelijke feestdag en als het hoogtepunt van het kerkelijk jaar.

Als de paastradities niet uit de bijbel stammen, waar komen ze dan wel vandaan? En behoren wij eraan deel te nemen? Zou Jezus eraan hebben deelgenomen?

De betekenis van het Paasfeest

„Terwijl in alle Romaanse talen, in het Nederlands, het Noors en het Deens de Hebreeuwse oorsprong van *Pasen* duidelijk herkenbaar is, spreekt het Engels van *Easter* en het

Duits van *Ostern*, die beide afleidingen zijn van een heidens lentefeest ter ere van de godin Eastra of Eost-ra” (*Grote Nederlandse Larousse Encyclopedie*).

Ruim duizend jaar voor Jezus' geboorte werd in de lente al een feest ter ere van Eostre gevierd. Het was het seizoen van het ontluiken van nieuw leven — de herleving van de natuur na de dood van de winter. Het was een feest van wedergeboorte. In de gehele bewoonde wereld van de oudheid werden lentefeesten en verscheidene seksuele riten gehouden ter ere van het feit dat de welkome stralen van de zon opnieuw leven en warmte schonken.

De verheerlijking van de vruchtbaarheid speelde een belangrijke rol in de festiviteiten. En hier komen het ei en de haas om de hoek kijken.

Reeds vroeg in de geschiedenis werd het ei beschouwd als een symbool van seksualiteit, voortplanting en leven. Het ei stelde een opstanding en een leven na de dood voor en werd gebruikt als magisch tovermiddel (*Funk and Wagnalls Standard Dictionary of Folklore, Mythology and Legend*, p. 34L.)

Ook de haas en het konijn, die tot de meest vruchtbare dieren behoren,

speelden een rol in seksuele en vruchtbaarheidsriten. „De haas stelde het overvloedige leven en de vruchtbaarheid van de aarde voor... Omdat hazen worden geboren met hun ogen open, werden ze geofferd aan „het open oog” van de volle maan in Egypte en staan aldus in verband met Pasen, waarvan tot op vandaag de datum wordt bepaald door de stand van de maan. De Germanen wijdden de haas aan de godin Eastre en beweerden dat op de zaterdag voor Pasen de haas eieren legde voor brave kinderen” (*A Treasury of American Superstitions*, p. 361).

Aangezien Jezus in de lente stierf en werd opgewekt, zagen sinds de tweede eeuw de „christenen” in de heidense ritens natuurlijke symbolen van Christus' opstanding tot nieuw leven. Daarom werden deze gebruiken overgenomen. Dit ondanks het feit dat God zijn volk streng gebod geen heidense gewoonten na te volgen om Hem te vereren. De profeet Jeremia schreef in de strengste bewoordingen dat we er geen acht op behoren te slaan hoe de heidenen hun goden aanbidden (Jer. 7:29-31; 19:5). Ook had God reeds bij monde van Mozes tot Israël gezegd: „Neem u er dan voor in acht, dat gij u niet laat verleiden... en dat gij hun

goden niet zoekt, zeggende: hoe dienden deze volken hun goden? zo wil ik het ook doen. Niet alzo zult gij de Here, uw God, dienen . . . Al wat ik u gebied, zult gij naarstig onderhouden; gij *zult daaraan niet toedoen*, noch daarvan afdoen" (Deut. 12:30-32).

Laten wij eens enkele andere „christelijke" gebruiken uit het heidendom nader bekijken.

De vasten en paasdiensten bij zonsopgang

Een van de vele goden van de heidenen die de huidige religieuze praktijken hebben beïnvloed, heette Tammuz. Men geloofde dat hij was gestorven en opgestaan. Hij was een namaak-messias. Als rouw over zijn dood werd jaarlijks een periode van droefheid afgewisseld door vreugde gehouden — een soort „vastentijd".

„Bij de heidenen schijnt deze vasten een onmisbare inleiding te zijn geweest op het grote jaarlijkse feest ter herdenking van de dood en opstanding van Tammuz dat door afwisselend droefheid en vreugde gevierd werd" (Hislop, *The Two Babylons*, p. 105). Dat is de oorsprong van de Vasten waaraan nu het carnaval voorafgaat.

In de bijbel staan beslist geen instructies dat christenen die behoren te houden. Noch is er enig bijbels gezag voor het bijwonen van paasdiensten bij zonsopgang.

God wees Ezechiël op enige van de gewoonten die door Israël in praktijk werden gebracht. Ezechiël schreef: „En Hij zeide tot mij: Nog meer gruwelen die zij bedrijven, zult gij zien . . . en zie, daar zaten vrouwen, die Tammuz beweden (een periode van vasten!). Hij zeide tot mij: Hebt gij dat gezien, mensenkind? Nog grotere gruwelen dan deze zult gij zien . . . (er) waren ongeveer vijftwintig mannen, met hun rug naar de tempel des Heren en met hun gezicht naar het oosten, en zij bogen zich in de richting van het oosten neer voor de zon" (Ezech. 8:31-16).

Ezechiël zag het houden van een vastentijd en een godsdienstoefening bij zonsopgang. Dergelijke heidense gewoonten noemt God „gruwelen". Hij wil niet dat wij die nadoen.

Warme paasbroodjes en paasham

„De traditionele bestanddelen van het paasmaal zijn eveneens in oude

legenden gedompeld. De warme z.g. kruisbroodjes, waarvan velen in de Angelsaksische landen geloven dat zij een zuiver christelijk symbool zijn, werden lang voordat er enige relatie met de goede of stille week bestond met kruizen — een heidens symbool — gebakken. De eerste kruizen verschenen op koeken die te maken hadden met de aanbidding van de Griekse godin Diana. Laten wij het varken niet vergeten dat zijn vlees geeft voor het traditionele paasmaal. Dit dier was altijd al een symbool van geluk en voorspoed geweest bij de Indo-Europeanen" (*News World*, 26 maart 1978).

Er is niets christelijks aan paasbroodjes. (Zie Jeremia 7:18, waar God er vertoord tot Jeremia over klaagt dat zijn volk zich inliet met familie-activiteiten waarbij heidense religieuze koeken waren betrokken.)

Lees voor wat God te zeggen heeft over het eten van varkensvlees op Pasen — of op enige andere dag — Leviticus 11:7.

De paasoptocht

Zelfs de paasoptocht is van verdachte oorsprong.

„Om het weer ontluiken van de natuur in haar eigen schitterende nieuwe tooi van teer groen na te bootsen, wierpen de mensen in de oude tijden, toen Pasen Nieuwjaarsdag was, hun oude kleren af om het nieuwe jaar goed te beginnen. De gewoonte om met Pasen een nieuw pak aan te trekken is derhalve een overblijfsel uit deze tijd. Onnodig te zeggen dat de paasoptocht het bekendste overblijfsel van deze oude gewoonte is." (*A Treasury of American Superstitions*, p. 362).

En wat te denken van de palmpaasoptocht? „ . . . de vlechtvormige broodkrans die op een stok werd rondgedragen. Deze krans . . . stelt voor het zonnerad, dat in de voorjaarsgebruiken werd gedacht de zon op gang te helpen bij haar nieuwe omloop" (Oosthoek-encyclopedie).

Gods wil betreffende religieuze gebruiken wordt samengevat in één gebod: „Leert de weg der heidenen niet . . ." (Jer. 10:2).

Het volgen van Jezus' instructies

„Maar", zullen sommigen zeggen, „wij gebruiken Paaszondag om eens

in het jaar de opstanding van Jezus te herdenken. Dat is beslist bijbels."

Nee, dat is het niet! Jezus zei tegen zijn discipelen dat ze eenmaal per jaar op het Pascha zijn *dood* moesten gedenken — *niet* zijn opstanding. Christus' opstanding behoort *iedere* dag van het jaar in het leven van een christen tot uitdrukking te komen (Joh. 14:19; Gal. 2:20).

Teveel mensen keren de zaak om. Zij denken een dag van het jaar aan de opstanding van Christus. En de rest van het jaar leiden zij hun dagelijkse leven onbewust van het feit dat Christus leeft en doen alsof Hij nog altijd dood is.

De apostel Paulus schreef de tot het christendom bekeerde heidenen: „Want zo dikwijls gij dit brood eet en de beker drinkt (eens per jaar op de avond van het Pascha), verkondigt gij de *dood* (niet zijn opstanding) des Heren, totdat Hij komt" (1 Kor. 11:26).

Er staat geen enkel gebod of voorbeeld in de bijbel dat het vieren van het Paasfeest zou kunnen rechtvaardigen. De avond voor zijn kruisiging stelde Jezus het nieuwtestamentische Pascha voor christenen vast (Matth. 26:19). Hij gebood zijn ware volgelingen door de eeuwen heen: „*Doet dit tot mijn gedachtenis*" (1 Kor. 11:24).

Zijn instructies werden trouw opgevolgd door de vroege christelijke Kerk, zoals de geschiedenis bewijst. De *Encyclopaedia Britannica* schrijft: „Er is geen indicatie voor de viering van het Paasfeest in het Nieuwe Testament of in de geschriften van de apostolische vaders . . . De eerste christenen bleven de joodse feestdagen vieren, hoewel in een nieuwe geest, als herdenking van de gebeurtenissen die deze feestdagen voorafschaduwden. Aldus bleef men het Pascha, verrijkt met een nieuw begrip, dat van Christus als ware Paschalam, vieren evenals het Feest der Eerstelingen" (11e editie, artikel „Easter").

Indien u meer te weten wilt komen over Pasen en Pascha schrijf dan om onze gratis boekjes: *Heidense feestdagen — of Gods heilige dagen?* en *De opstanding was niet op zondag*.

Het is tijd de religieuze tradities en gebruiken van de wereld te verwerpen en terug te keren tot de wegen die door God zijn ingesteld. □

Gustave Doré

SODOM - wat men niet weet

Wie heeft er nooit gehoord van het vurige vonnis dat voltrokken werd over de inwoners van het oude Sodom en Gomorra? Maar hoeveel mensen weten eigenlijk dat homofilie niet de enige oorzaak was voor Gods oordeel over deze steden? Hier volgt het volledige verhaal, een waarschuwing voor onze tijd.

door Donald D. Schroeder

Waarom werd Sodom vernietigd? Zedenbederf, ook homofilie, was in die tijd ook in andere steden niets bijzonders. Toch werden deze steden niet zoals Sodom en Gomorra vernietigd. Waarom niet?

Hoe kwam het dat in Sodom en Gomorra en andere steden in de streek rondom de Dode Zee de samenleving veel decadenter was geworden dan overal elders in die dagen?

Een façade van materiële welvaart

Sodom en Gomorra waren welvarende steden. De inwoners bouwden, dreven handel — alles wees op economische welvaart (Lukas 17:28-30). Als gevolg van hun onverminderde welvaart was de bevolking van deze steden zich niet meer bewust van de ernstige verzieking van hun samenleving. De mensen werden meegesleept in een maalstroom van materialisme en genotzucht.

In deze twee snel tot bloei gekomen steden en andere in de omgeving was bijna geen mens meer die de

ware God en zijn wetten kende en eerbiedigde. Volgens Genesis 18:32 waren er geen tien „rechtvaardigen” in de stad Sodom en omstreken te vinden.

Alleen Lot, een neef van Abraham — stamvader van de Israëlieten, de Joden en Arabieren — was diep geschokt door de zeden en praktijken in Sodom.

Het leven in Sodom

Sodom was een poel van moreel en maatschappelijk verval. Nog eeuwen later zou de profeet Ezechiël zijn volk waarschuwen voor de zonden waaraan de inwoners van Sodom te gronde waren gegaan. „Zie, dit was de ongerechtigheid van... Sodom: in trots, overdaad en zorgeloze rust leefde zij met haar dochters zonder de ellendige en de arme te ondersteunen. *Verwaten* waren zij en *bedreven gruwelen* voor mijn aangezicht. Daarom vaagde Ik ze weg, zodra Ik het zag” (Ezech. 16:49-50).

Hier hebben wij het! De hele samenleving was verdorven in die steden. In Sodom was het 'bon ton' prat te gaan op zijn manier van leven,

vooral als men meedeed met de laatste rage of mode. Dat was modern, vooruitstrevend.

Het schokte niemand, als men lui was of als men zich niets aantrok van de nood van de armen of meedeed aan de meest liederlijke afgoderij. Hoe men ook leefde, wat men ook deed, alles werd getolereerd. „Doe wat je wilt en wees er trots op” was de grootspraak en verleiding van Sodom.

Maar God de Schepper in de hemel, die over alle mensen oordeelt, zag het met andere ogen. Wanneer Hij van zijn troon in het heelal neerkeek, zag hij een stad als Sodom die degenereerde tot een in alle sociale lagen verworpen samenleving. Alles wat betamelijk of goed was, hadden de Sodomieten totaal verdorven.

In Sodom waren de seksuele en sociale normen niet verankerd in vaste geestelijke, wettelijke of sociale regels. Levensstijl en levensdoel werden uitsluitend bepaald door zelfzuchtige begeerten. Regels en normen werden even gemakkelijk gebroken als zij werden opgesteld. Je hoef-

de je niet bezorgd te maken, als je minderwaardige of verkeerde gedachten had. Wie zou trouwens uitmaken wat „goed” en wat „slecht” was?

De gevolgen van dit sociale klimaat waren seksuele losbandigheid, depersonalisatie, vervreemding en het ontbreken van elk verantwoordelijkheidsgevoel voor wat men deed.

Het was niet alleen het „swingende” of „homofiele” leven, het was het „alles voor ik” leven — „ik zal nemen wat ik wil”.

Stel zo’n manier van leven tegenover Gods wetten die het maatschappelijke, geestelijke en seksuele leven van de mens regelen. Gods wetten geven richtlijnen voor wat goed en wat slecht is in onze handel en wandel. Zij geven ons leiding en beschermen ons, opdat wij met gezonde menselijke, sociale en geestelijke normen en levensidealen kunnen leven.

Een diepgezonken samenleving

Het belangrijke dat Sodom heeft bijgedragen aan de menselijke ervaring is zijn „seksuele moraalcode”. Het voorval van Lot en zijn gasten laat nog maar een tipje zien van het sociale klimaat dat in Sodom heerste.

De ongeremde seksuele omgang was zó verdorven en algemeen geworden dat de mannelijke bevolking van Sodom, „van jong tot oud” (Gen. 19:4), met geweld perverse seksuele handelingen wilde uitvoeren met pas aangekomen vreemdelingen in hun stad.

En het was niet het uitschot, het uitvaagsel uit sociaal mindere wijken van de stad dat Lot en zijn gasten belaagde, maar „de gehele bevolking”, „niemand uitgezonderd” was, verziekt door een verdorven seksuele moraal, uit op sensatie (vers 4 en 11).

Men probeert tegenwoordig te bewijzen dat er geen sprake was van seksuele agressie. Men zegt dat God vertoornd was op de Sodomieten wegens hun „ongastvrij optreden jegens vreemdelingen”. Maar de betreffende passages laten geen twijfel bestaan over het seksuele karakter van hun agressieve bedoelingen.

Lot was zo ontdaan over wat de Sodomieten in hun schild voerden dat hij — lafhartig genoeg, maar in zijn ogen het minste van twee kwaden —

zijn beide dochters aanbood „die met geen man gemeenschap hebben gehad”.

De inwoners van Sodom waren tot het laagste niveau van lafhartige perverse lusten gezonken. Zij deinsden niet terug voor grove misdadige agressie tegenover Lot en zijn gasten om hun lusten te kunnen botvieren, zelfs niet nadat God hen met blindheid had geslagen!

De Sodomieten schaamden zich niet voor hun moraal en levenswandel. In hun bekrompen, zelfverzekerde waan hadden de inwoners van Sodom zich aan een in hun ogen „verlichte” en „vrije” moraal overgegeven. Geen mens kon volgens hen uitmaken wat algemeen goed of slecht was. Zij waren woedend op Lot, omdat hij, een betrekkelijke nieuweling onder hen, hun optreden verdorven vond (Gen. 19:9).

Het hele register

Dit aanschouwelijke verhaal van Lot en zijn gasten heeft aanleiding gegeven tot de wijdverbreide mening als zouden het alleen de homofiele praktijken zijn geweest die Gods toorn hadden opgewekt.

Maar de feiten zijn dat in Sodom het hele arsenaal van perverse seksuele en decadente praktijken openlijk werd bedreven. (Lot was uiterst bezorgd over wat Gods boodschappers ’s nachts op straat zou kunnen overkomen.) Men keek neer op alles wat normaal was.

In het Nieuwe Testament, Judas 7, wordt duidelijk gezegd dat „Sodom en Gomorra . . . haar hoerij hebben botgevierd en *ander vlees* achternagelopen zijn”. Het oorspronkelijke Griekse woord dat hier met „hoerij” is vertaald, luidt *ekporneuo* hetgeen „zich overgeven aan elke vorm van ontucht” betekent.

De Leidse vertaling luidt als volgt: „. . . Sodom en Gomorra en de omliggende steden, die evenals zij ontucht bedreven en aan onnatuurlijke lusten toegegeven hadden . . .” Het was de hele scala van seksuele ontaarding — bloedschande, overspel, partnerruil, seksuele omgang voor het huwelijk, biseksualiteit, homofilie, sado-masochisme, bestialiteit en alle andere afwijkende seksuele variaties die men maar kan bedenken.

Met andere woorden, Sodom en Gomorra waren in hun seksuele revo-

lutie tot het uiterste gegaan. Om in hedendaagse termen te spreken, er was absoluut geen discriminatie gebaseerd op seksuele voorkeur of aanleg.

Gods wetten betreffende seksualiteit en huwelijk werden genegeerd of verworpen. De inwoners van Sodom stonden zo ver van God af, van zijn wetten en zijn bedoeling met het menselijk leven, dat zij prat gingen op hun „vrije” ongebonden moraal. En wel totdat zij met hun steden spoorloos van de aardbodem werden weggevaagd.

Het tragische resultaat

Het is goed stil te staan bij dit tragische gevolg van Sodoms verworping, want in onze dagen zien wij hetzelfde!

Ook nu benaderen mensen elkaar met allerlei wellustige, zelfzuchtige bedoelingen en gevoelens — wellicht gepaard gaand met het algemeen menselijke verlangen naar waardering, affectie, om voor iemand iets bijzonders te betekenen en uiting te geven aan erotische gevoelens.

De steden in de streek rond Sodom kozen een weg waarvan zij, onbekend met Gods wetten, meenden dat het de goede weg was. Maar zij zouden al gauw tot de ontdekking komen dat hun verkeerd gerichte, ongebreidelde begeerten en hun zucht om te bezitten elke gezonde en duurzame relatie met anderen tot een illusie maakten. Waarachtig geluk bestond niet meer.

Omdat hun levensopvattingen verdorven waren, begrepen zij niet waarom zij met hun lusten en grillen vaak werden afgewezen, in de steek gelaten of werden misbruikt. Dat kwam omdat de anderen even principeloos waren als zij. Zij probeerden allemaal de leegte in hun leven te vullen door steeds te zoeken naar nieuwe seksuele partners, hun leven zinvol te maken door te jagen naar „definitieve” sensuele ervaringen. Geblaseerd zochten zij naar steeds heviger prikkels.

Het ging alleen om zelfzuchtige belangen. Seks en sensualiteit namen een buitensporig grote plaats in hun leven in — het was hun voornaamste levensdoel en voor velen het enige waarover zij zich konden opwinden.

Ook kinderen raakten meer en meer in deze dingen verstrikt. Naar-

mate de zedeloosheid onder de Sodomieten toenam, verloren zij steeds meer het gevoel voor de persoonlijkheid en de gevoelens van anderen. Zij waren blind voor de funeste gevolgen van hun tegennatuurlijke lusten voor hun eigen persoonlijkheid en hun eigen menselijke ontwikkeling, en die van anderen.

De mensen beschouwden elkaar steeds meer als onpersoonlijke lustobjecten, waarbij zij desnoods met geweld hun zin doordreven.

Hoe meer de mensen elkaar misbruikten, hoe meer zij van elkaar vervreemden, vereenzaamden, zich vijandig opstelden en tot een rancuneus sado-masochisme vervielen. Zij waren — en maakten — slachtoffers die leden onder een gevoel van eenzaamheid, wanhoop, hopeloosheid en depressie. Deze gevoelens leidden tot alcoholisme, druggebruik en zelfmoordgedachten.

Tenslotte had deze Sodomitische manier van leven tot gevolg dat de karakters van de mensen meer en meer verworden en verdorven werden. God zag dit alles, zag dat ook de kinderen volkomen verdorven werden en Hij besloot in te grijpen. Had Hij hen laten begaan, dan zouden zij waarschijnlijk nooit Gods grote doel voor de mensheid in een komende opstanding kunnen bereiken. In zijn barmhartigheid kwam God hier tussenbeide door middel van een grote catastrofe waardoor een einde aan hun leven werd gemaakt.

Een verloren generatie?

Had het leven van de Sodomieten geen enkele waarde? Hebben zij voor niets geleefd? Kunnen zij nog hulp van God verwachten? Is er nog hoop voor hen die in deze tijd in soortgelijke zonden verstrikt raken?

Het ongelooflijke antwoord is ja!

Maar daarvoor moeten wij eerst begrijpen wat God met de mens voorheeft.

God liet toe — en dat geldt ook voor de overgrote meerderheid van de mensen die ooit geleefd hebben — dat de Sodomieten totaal geen begrip hadden voor Gods wetten en zijn grote doel voor de mens. Als gevolg van hun zonden waren de Sodomieten afgesneden van elke band met God (Jes. 59:2). God liet toe dat zij, evenals de meeste mensen, de gevolgen zouden ondervinden van hun

eigengereide levenswandel in zelf-zucht, begeerte en zelfverheffing onder invloed van Satan.

Zonde — wetsovertreding (1 Joh. 3:4, *Leidse vert.*) — schaadt (beknot of verhindert) volledige menselijke ontplooiing en de ontwikkeling van een goddelijk karakter. Zonde is schadelijk voor een goede ontwikkeling van normen, inzichten en idealen in het leven.

Zonde, en seksuele zonde in het bijzonder, verziekt alle gezonde gevoel voor de eigen en de andere sekse. Zonde ondermijnt de fysieke en geestelijke gezondheid. Zij is funest voor alle eerbied en gevoel voor het door God ingestelde gezin. Zij ondermijnt ook het goede voorbeeld en de goede opvoeding die ouders hun kinderen moeten geven.

Maar al dit kwaad zal ongedaan worden gemaakt.

God heeft zijn menselijke schepselen lief. Hij heeft vertrouwen in hun toekomst als leden van Gods familie in weerwil van hun zonden. Hij „wil niet dat sommigen verloren gaan, doch dat allen tot bekering komen” (2 Petr. 3:9). Gods grote meesterplan houdt in dat allen die in onwetendheid hebben gezondigd en gestorven zijn, de gelegenheid zullen krijgen tot inkeer te komen en hun leven in denken en handelen te beteren.

Dit nu is het goede nieuws! Zelfs de Sodomieten zullen hun kans op behoud krijgen op de dag van de opstanding en het oordeel. En zij zullen luisteren. Jezus Christus heeft over die tijd gesproken. Toen Hij in zijn tijd een stad kapittelde, omdat zij Gods boodschap had verworpen, zei Hij: „... want indien in Sodom de krachten waren geschied die in u geschied zijn, het zou gebleven zijn tot de dag van heden. Maar Ik zeg u, het zal voor het land van Sodom draaglijker zijn in de dag des oordeels dan voor u” (Matth. 11:23-24).

God zal voor de Sodomieten genadiger zijn, omdat zij in onwetendheid hebben gezondigd, terwijl velen in Jezus' dagen verkondigden dat zij Gods wetten kenden, zonder zich er echter aan te houden.

De inwoners van Sodom zullen begrijpen waarom zij zo hebben gezondigd. En zij zullen van God de gave van de heilige Geest ontvangen.

Ja, het goede nieuws is dat de Sodomieten weer zullen leven — zullen worden opgewekt in een wereld waarin Satan geen kans zal hebben hen te verleiden en waarin geen zondige culturen zullen bestaan waardoor zij gemakkelijk tot zonde verleid zouden kunnen worden.

Zij zullen leven in een toekomstig tijdperk, waarin Gods Geest voor allen die hun zonden willen overwinnen en Gods wegen willen gaan, toegankelijk zal zijn.

Van deze toekomstige tijd van verlossing voor vrijwel alle mensen die geleefd hebben en gestorven zijn, hebben slechts weinig mensen een begrip. Maar u kunt het begrijpen — als u de betekenis kent van de heilige dagen die God aan het oude Israël heeft geopenbaard. Deze door God ingestelde dagen beelden een eerste kleine geestelijke oogst uit van mensen die in deze tijd geroepen zijn tot behoud.

Deze kleine eerste geestelijke oogst van personen die nu in dit tijdperk worden geroepen, wordt gevolgd door een grote oogst die later zijn hoogtepunt zal vinden in een laatste grote heilige dag. Deze grote dag beeldt een tijd uit van verlossing voor allen die, gelijk de Sodomieten, nooit werkelijk de kans hebben gehad Gods wegen te leren kennen.

Dit wonderbaarlijke goede nieuws kunt u lezen in onze gratis brochures: *Heidense feestdagen of Gods heilige dagen?* en in onze overdruk: *Is dit de enige dag des heils?*

Een toekomstige fantastische leertijd

Lees eens wat de Sodomieten op hun dag van behoud zullen leren!

Zij zullen inzien dat God de Schepper is van seks, dat Hij natuurlijke gezonde huwelijks- en seksuele relaties en wetten heeft ingesteld. Zij zullen inzien dat deze wetten en normen voorwaarde zijn voor een optimale geestelijke ontwikkeling van de mens. Zij zullen leren dat een goed huwelijk een verbintenis is op goddelijk niveau.

Zij zullen begrijpen waarom God in zijn wetten prostitutie, ontucht (hoererij), overspel, homofilie, verkrachting, bloedschande, transvestie, bestialiteit en andere seksuele praktijken heeft verboden.

(Zie verder pagina 29)

DE GROTE OMWENTELING BEGINT REEDS IN DE JAREN TACHTIG!

Wat zullen de jaren tachtig ons brengen? Wat heeft het thans begonnen decennium voor ons in petto? Slechts weinigen beseffen de ernst van de crises, die voor ons opdoemen.

door Jeff Calkins

Het decennium van de jaren tachtig, zo schrijft Irving Kristol in het *Wall Street Journal*, „dreigt een débacle te worden”.

Met deze uiterst sombere voorspelling staat de heer Kristol niet alleen.

Herman Kahn, als „futuuroloog” verbonden aan het vermaarde Hudson Institute in New York, heeft dit over de jaren tachtig te zeggen: „Ik verwacht: een voortgaande — wellicht dolgedraaide — inflatie, blijvende onzekerheid omtrent de energievoorziening, een uitbarsting van terrorisme, nucleair sabelgerammel, een golf van moordaanslagen, een uiterst gevaarlijke confrontatie van Rusland met China, en de ineenstorting van de Eurodollar-markten”. En dan te weten dat de heer Kahn in de kring der futurologen als een *optimist* wordt beschouwd!

Essentiële gebeurtenissen

Zal deze lawine van onheil over ons komen? Om daar achter te komen, dient men het volgende grondbeginsel terdege te beseffen: de crises van

Het aantal plaatsen op de wereld waar een crisis heerst is geweldig groot. In het Midden-Oosten (1) is de kwestie van een thuisland voor de Palestijnen en de kwestie Jeruzalem nog steeds niet opgelost. Zuidwest-Azië (2) wordt bedreigd door een overweldigende conventionele strijdmacht van Rusland. Er bestaat een ernstige dreiging van Russische inmenging in het olie-verkeer door de Perzische Golf (3), een van de redenen waarom de Sovjetunie Afghanistan (4) binnenviel. De Sovjets hebben Ethiopië (5), Moçambique (6) en Angola (7) in hun macht; strategische punten langs de olieroute. Het afsnijden van de olietoevoer zou een vernietigende uitwerking kunnen hebben op Japan (8). De jaren 80 zullen tevens de kwetsbaarheid aantonen van Amerika's lange afstands-raketten (9), het continueren van vervoer van zeer grote hoeveelheden olie door het Panamakanaal (10), eventueel hongersnood in India (11), oorlog in de Sahara (12), voortduren van de oorlog en hongersnood in Cambodja (13). Alles bij elkaar geen opwekkend geheel.

elk decennium zijn het gevolg van de essentiële gebeurtenissen in het voorgaande.

Dit grondbeginsel is sinds de Eerste Wereldoorlog juist gebleken. Zo bracht de Eerste Wereldoorlog Duitsland de nederlaag en de zware herstelbetalingen. Deze laatste leidden in de jaren twintig tot inflatie en grote werkloosheid, en deze op hun beurt brachten in de jaren dertig Hitler aan de macht. In de Engelsprekende wereld droeg de Eerste Wereldoorlog bij tot het leggen van de economische basis voor de ontzaglijke krediet- en monetaire expansie in de jaren twintig, en leidde tot een houding die, wat de internationale handel betrof, erop gericht was de naaste de Zwarte Piet toe te spelen. En dit alles leidde tot de grote crisis van de jaren dertig, toen de centrale banken alle kredieten afsneden en alle naties hun toevlucht namen tot tariefbarrières teneinde buitenlandse import te weren.

Uiteraard was de Tweede Wereldoorlog voor een deel de reactie op de grote crisis en leidde op zijn beurt tot de economische expansie en de enorme ontwikkeling van de internationale handel achter in de jaren veertig en in de jaren vijftig. De Sovjetexpansie aan het einde van de Tweede Wereldoorlog leidde weer tot de „koude oorlog” uit de jaren vijftig.

De jaren zestig waren zowel een internationale reactie op die „koude oorlog” als het resultaat van de *verveling* die met de welvaart uit de jaren vijftig gepaard ging.

Aldus werden de jaren zestig een soort kortschrift voor een periode van rebellie, relletjes, bomaanslagen alsmede vernietiging van waarden, zeden en tradities. Vele commentatoren zien thans de jaren zestig als een „absolute maatschappelijke ramp”. In de jaren zeventig zag men hoe de maatschappelijke revoluties van de jongeren uit de jaren zestig tot een nieuwe status quo leidden.

Thans dienen wij de vraag te stellen: Wat brachten de jaren zeventig teweeg dat de jaren tachtig zal vormen en bepalen? Wat werd er in het

nu geëindigde decennium gezaaid dat in de komende tien jaar zal worden geoogst?

Winden en stormen

„Want wind zaaien zij”, zegt de profet Hosea, „en storm oogsten zij” (Hosea 8:7).

Een van de angstwekkendste facetten van wat er in de jaren zeventig werd gezaaid, is de overeenkomst die er bestaat met hetgeen er in de jaren dertig werd gezaaid. Precies zoals de welvaart van de jaren twintig werd gevolgd door de grote crisis uit de jaren dertig en wereldoorlog in de jaren veertig, zo werd de ongeremde economische groei uit de jaren zestig gevolgd door de ernstige recessie en de verstoring van de werkgelegenheid in het thans afgesloten decennium. En als deze overeenkomst zich voortzet, dan zullen de jaren tachtig ons *oorlog* brengen.

Precies zoals de jaren dertig de ongelooftelijke opbouw van Hitlers militaire apparaat te zien gaven, zo brachten de jaren zeventig een enorme groei van de militaire kracht van de Sovjetunie.

De Amerikaanse Veiligheidsraad, een niet-officiële organisatie die zich met defensiekwesties bezighoudt, heeft reeds in 1977 opgemerkt: „De Sovjets besteden driemaal zoveel van hun bruto nationaal inkomen aan bewapening als de VS; dat is in geld uitgedrukt: 50% meer. *Zo'n snel en grondig uitgevoerd bewapeningsprogramma heeft de wereld niet gezien sinds Hitlers bewapening van Duitsland, kort voor de Tweede Wereldoorlog.*”

Waarschuwend stemmen

In de jaren dertig leek het wel of de enige stem ter wereld die voor de snelle bewapening van de nazi's waarschuwde, die van Winston Churchill was. „Ik zeg u dat er zich een noodsituatie heeft ontwikkeld. Wij verkeren thans zo ernstig in gevaar als nog nooit eerder het geval is geweest...” Aldus Churchill in 1936 toen hij over de Duitse bewapening sprak.

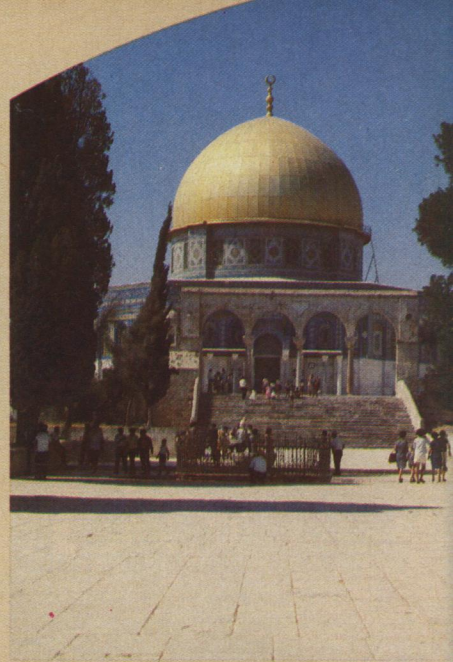
Nu de jaren '70 ten einde zijn, maakt de bezorgdheid van de afgelopen 10 jaar plaats voor een gevoel van grote angst . . .

De ironie van het lot wil dat dezelfde argumenten waarmee men in de jaren dertig Churchills waarschuwingen meende te kunnen wegwuiven, in de jaren zeventig werden gebruikt toen het om de bewapening van de Sovjetunie ging. Destijds beweerden Churchills critici dat het de nazi's alleen maar om „pariteit” begonnen was, en niet om superioriteit. Op ongeveer dezelfde wijze beweerden velen in de jaren zeventig dat de USSR in militair opzicht enkel de „gelijke” van de VS wilde zijn en niet de meerderde. (Inmiddels is de Sovjetunie de VS reeds lang voorbijgestreefd wat militaire kracht in nuchtere cijfers betreft.)

Ook zeiden Churchills critici destijds dat hij over het hoofd zag dat Duitsland „legers voor twee fronten” nodig had. Welnu, precies zo praatten in de jaren zeventig velen de bewapening van de Sovjetunie goed met het excuus dat de Russen zich zowel tegen China als tegen de NAVO moeten kunnen verdedigen.

Ook waren er destijds die beweerden dat Churchill de nazi's agressieve bedoelingen in de schoenen schoof, die ze absoluut niet hadden. Zo tikte nog in 1935 een Lagerhuislid Churchill op de vingers, omdat „zijn hele redevoering een geest ademde als zou Duitsland zich voor een oorlog bewapenen”. Op dezelfde manier bleven in de jaren zeventig de ministers van Buitenlandse Zaken van vele landen — ondanks het feit dat de Sovjets revolutionaire bewegingen over heel de wereld steunden — hardnekkig volhouden dat de Sovjetleiders een „voorzichtig” slag mensen zijn, „wars van avontuurlijke ondernemingen”.

De jaren zeventig vertonen op meer punten overeenkomst met de tijd van Winston Churchill en het is wel treffend dat het zijn eigen kleinzoon was die eveneens zijn zetel in het parlement gebruikte om voor een vijandig bedoelde bewapening te waarschuwen. Anderen zoals in de VS Eugene Rostow, Paul Nitze, voormalig onderhandelaar bij de SALT-besprekingen, Daniel O. Graham, eens hoofd van de Inlichtingendienst van Defensie, generaal-majoor Keegan, en in Groot-Brittannië Lord Chalfont, een hoge functionaris uit een vroegere Labour-regering, alsook de huidige premier mevrouw Thatcher, allen hebben gewaarschuwd voor de enorme toename van de Russische bewapening. En ook nu waren

Een van de angstwekkendste aspecten van wat in de jaren '70 werd gezaaid, is de overeenkomst met wat in de jaren '30 werd gezaaid.

de westerse regeringen uitermate sloom met hun reacties. (Een uitstekende uiteenzetting van de vele parallellen die er bestaan tussen Churchills waarschuwingen in de jaren dertig en die uit de jaren zeventig is te vinden in het artikel „Churchill and us” van de hand van Edward Luttwak in het Amerikaanse tijdschrift *Commentary* van juni 1977.)

Wereldconflict dreigt

In zijn interview met *The Plain Truth* verklaarde generaal-majoor Keegan: „Er is thans een wereldconflict in wording . . . Ik denk dat Jimmy Carter de laatste president van de VS zal zijn die de tijd krijgt iets te veranderen aan de opvattingen van het Amerikaanse volk en de kans heeft een paar voorzichtige, rationele en niet-provocatieve uitgaven voor de bewapening te doen [Keegan noemde hier in het bijzonder de B-1 bommenwerper, waarover president Carter zijn veto had uitgesproken], die de zich thans ontwikkelende situatie nog zouden kunnen voorkomen.”

In een herdenkingsbijeenkomst voor Winston Churchill in Luxemburg waarschuwde de Britse premier, mevrouw Thatcher, voor de overweldigende militaire superioriteit van de Sovjets in Midden-Europa. De *Pravda* reageerde daarop met de ironische opmerking dat mevrouw Thatcher „de broek van Churchill had aangetrokken”. Het blad noemde de veronderstelling bespottelijk als zouden een drie-op-één superioriteit in tanks, 200.000 man meer aan troepen en een zelfde superioriteit in jachttoestellen, bommenwerpers en chemische strijdmiddelen van de Russen nu echt een bedreiging voor West-Europa vormen.

Niet lang daarna kwam het Londense blad *Daily Telegraph* met een zelfde vergelijking als de *Pravda*, maar dan in een totaal ander licht gesteld. In een hoofdartikel werd gezegd: „Er bestaat een onheilspellende overeenkomst tussen de jaren dertig en nu.

Destijds uitte Winston Churchill zijn waarschuwingen voor het groeiend gevaar van de nazi's. Thans . . . is mevrouw Thatcher in een unieke positie om de weg te wijzen. Dit lijkt welhaast *Europa's*

Met de wijzers van de klok mee, links te beginnen: Posarik-Liaison; PT-foto; Federal Reserve Bank of New York; Taconis-Magnum; Herb PT; AP Wirephoto; UPI. Idem, van links midden: UPI; Wide World; Hennig PT; USAF.

laatste kans om door een vastberaden houding vrede en vrijheid te verzekeren."

Maar wat is de betekenis van deze verbluffende overeenkomst? Op z'n minst dat het in de jaren tachtig in Midden-Europa tot een uitbarsting zal komen. Dit betekent dat West-Europa slechts drie wegen openstaan: 1) zich verlaten op de Verenigde Staten, wier houding in de jaren zeventig wat betreft het verlenen van bijstand aan hun bondgenoten weinig minder dan ondoorgrondelijk is geweest; 2) toegeven aan de druk van de Sovjets en een vazal van de USSR worden; 3) overgaan tot de ontwikkeling van zijn eigen zelfstandige militaire en nucleaire strijdmacht, iets wat generaal De Gaulle altijd al onvermijdelijk noemde.

Kiezen de Europeanen het derde?

Terwijl het de Europeanen steeds duidelijker wordt dat ze aan de Sovjetunie onderworpen dan wel door deze mogendheid bezet zullen worden, onthult bijbelse profetie dat West-Europa als erfgenaam van het oude Romeinse keizerrijk, zijn eigen defensie zal opbouwen en vervolgens in de wereld een onafhankelijke houding zal aannemen. Lees wat Pergrine Worsthorne in zijn eerder genoemd hoofdartikel in de *Daily Telegraph* schrijft: „Zodat de vooroorlogse generatie wellicht toch gelijk had dat ze niet afhankelijk wilde zijn van de Verenigde Staten. Wanneer zelfs pro-Amerikaanse Europeanen tot deze conclusie worden gedreven — hetgeen in toenemende mate geschiedt — dan is het stellig hoog tijd daar iets aan te doen. Uiteraard is de meest voor de hand liggende reactie (waarmee men misschien reeds veel te laat is) dat West-Europa *in steeds sterkere mate voor zijn eigen verdediging zorgt en voor zijn eigen belangen opkomt, waarbij het zonedig tegen de VS ingaat. Een dergelijke wereld zou uiterst gevaarlijk zijn.*”

Het is belangrijk te weten dat een bijbelse profetie leert dat Europa en de Sovjetunie uiteindelijk met elkaar in oorlog zullen komen wanneer deze wereldbeschaving ten einde loopt, en wel tegen de tijd dat God ingrijpt en ons wereldvrede brengt door zijn zoon Jezus Christus naar deze aarde te zenden.

Openbaring beschrijft in symbolen

een laatste oorlog tussen een Verenigd Europa en een machtige Euraziatische mogendheid. En in Daniël 11:44 wordt beschreven hoe „geruchten uit het oosten en het noorden” [waarmee, gezien de geografische ligging van Palestina, alleen maar Rusland kan worden bedoeld] de leider van een Verenigd Europa zullen „verontrusten”, die dan „in grote grimmigheid zal uittrekken om velen te verdelgen en te vernietigen”.

De andere storm

De jaren zeventig hebben nog een andere reeks gebeurtenissen in gang gezet waardoor de afhankelijkheid van de wereld van de olie uit het Midden-Oosten tot een ramp in de jaren tachtig kan leiden.

Wanneer Irving Kristol in zijn kristallen bol tuurt om de jaren tachtig te bestuderen, dan komt hij tot de bevestiging van hetgeen *De Echte Waarheid* al tientallen jaren betoogt: „*Het Midden-Oosten is de meest voor de hand liggende bron van moeilijkheden . . . Olieprijzen van 50 tot 75 dollar per vat zijn niet ver meer en een chaos in dat deel van de wereld zou er weleens toe kunnen leiden dat er voor geen enkele prijs nog olie te krijgen zal zijn.*”

Inderdaad hebben de jaren zeventig de basis gelegd voor een absolute „chaos in dat deel van de wereld”.

Europa en Japan zijn altijd van de olie uit het Midden-Oosten afhankelijk geweest en hebben in de jaren zeventig maar weinig aan die afhankelijkheid kunnen veranderen. (Uitgezonderd Groot-Brittannië en Noorwegen, die zelf olie in de Noordzee hebben aangeboord.) De VS echter kwamen tot een beleid dat een averechtse uitwerking had en hun afhankelijkheid van de olie uit het Midden-Oosten nog deed toenemen.

In 1971 werd de hele Amerikaanse economie aan prijsbeheersing onderworpen. In 1974 werd dit opgeheven, behalve voor de *in eigen land* gewonnen ruwe olie. Terwijl de wereldprijs van de olie als een raket omhoog schoot, werd de prijs van de Amerikaanse olie bewust *laag* gehouden. Dat was voor de oliemaatschappijen een enorme stimulans om olie uit het Midden-Oosten te importeren en de produktie van de veel minder winstgevende binnenlandse olie af te rem-

men. In 1970 was Amerika nog voor een kwart van zijn dagelijkse consumptie van geïmporteerde olie afhankelijk, doch tegen 1979 was de import zodanig gestegen dat ze in de helft van de dagelijkse consumptie voorzag. Thans, aan het begin van de jaren tachtig, is Amerika's afhankelijkheid van de geïmporteerde olie zó sterk toegenomen, dat zijn economie een Arabisch olie-embargo als van 1973 eenvoudig niet kan tolereren.

Bij het ingaan van de jaren tachtig staat de westerse wereld er zo voor dat een Arabisch olie-embargo een reeks rampzalige gebeurtenissen in gang zou zetten. De wijze waarop deskundigen de toestand beschrijven is absolut apocalyptisch. Volgens Walter Levy, internationaal vermaard oliedeskundige, is het nu al zo ver gekomen dat als *ongeacht welk land* in het Midden-Oosten zijn olieproduktie stopzet, de VS en de westerse wereld „voor de bijl gaan”. James E. Lee, president-directeur van Gulf Oil, heeft verklaard dat „indien OPEC de produktie in belangrijke mate afremt of de prijs te drastisch opdrijft, dit zowel de ontwikkelde als de onderontwikkelde wereld naar een *economische crisis* zal leiden.” En sjeik Ahmed Zaki Yamani, Saoedi-Arabië's gematigde minister voor Oliezaken, heeft al gewaarschuwd dat *een economische ineenstorting, erger dan de grote crisis*, het Westen zal treffen als de olietoevoer uit het Midden-Oosten ooit mocht worden afgesneden.

Een andere mogelijkheid, die een zelfde resultaat zou hebben, is dat de Sovjetunie een zodanige invloed in het Midden-Oosten krijgt, dat zij of haar handlangers de olietoevoer kunnen afsluiten. „Russische controle van de oliekraan van het Midden-Oosten *zou het einde betekenen van de wereld zoals we die sinds 1945 kennen*”, verklaart James R. Schlesinger, voormalig hoofd van het Amerikaanse ministerie van Energievoorziening.

Europa en Japan het meest kwetsbaar

Men bedenke wel dat West-Europa en Japan zich voor de ergste ontredering geplaatst zouden zien als ooit de olietoevoer stokte.

Schlesinger windt er geen doekjes (*Zie verder pagina 22*)

De ontmaskering van een samenzwering tegen de pasgeborene

Wie zou hebben kunnen denken dat babies vanaf het moment van hun geboorte worden beroofd van hun recht op emotionele volwassenheid. Hieronder kunt u lezen hoe dat gebeurt en wat er tegen gedaan moet worden.

door Craig Jackson

Vanaf het allereerste begin van hun leven worden de meeste zuigelingen in de westerse wereld eigenlijk geconfronteerd met een samenzwering tegen hun emotionele volwassenheid.

De pasgeboren baby wordt gewoonlijk bij zijn moeder weggehaald, gewassen en gewogen. Na een paar korte minuten bij de moeder, wordt de zuigeling in een wieg op de babyafdeling geplaatst, waar hij of zij het grootste gedeelte van de eerste levensdagen — alleen — doorbrengt.

Toch zijn het deze eerste kritieke minuten en uren van het leven waarin onze aanvankelijke emotionele binding met een ander menselijk wezen gevormd wordt. Gedurende meer dan een generatie is het belang van nauw contact tussen de moeder en haar kind onderkend.

Artsen, verpleegsters en psychologen worden zich nu pas bewust van deze tragedie.

Onthullende ervaringen

Als het moeders in ziekenhuizen — waar zijn de thuis-bevallingen gebleven? — toegestaan wordt rechtstreeks huid-op-huid contact met hun pasgeboren kinderen te hebben, reageren zij anders dan de moeders wie een dergelijk contact, waar zo'n behoefte aan is, onthouden wordt. Een opmerkelijk onderzoek onthulde: „Ze hielden de gezichtjes van hun babies tegen hun gezicht, praatten tegen hen, knuffelden, kusten, streelden hen en glimlachten meer tegen hen dan de andere moeders”.

Het wekt geen verbazing dat „de babies van de moeders van het vroege contact meer in gewicht toenamen, minder huilden en meer lachten en glimlachten dan de andere zuigelin-

gen”. Er werd ook geconstateerd dat te vroeg geboren babies die voor een lange periode na de geboorte van hun moeder gescheiden worden, meer kans lopen mishandeld te worden dan voldragen babies (*Psychology Today*, „The First Day of Life”, december 1977).

In onze „verlichte” moderne samenleving, worden babies gewoonlijk bij hun moeders weggehaald juist op het moment, dat zij er de meeste behoefte aan hebben bij elkaar te zijn. Zowel moeder als kind lijden onder dit allereerste beletsel om door aanraking tot een emotionele band te komen.

En toch is deze vroege scheiding tussen moeder en kind nog maar het begin van een patroon, dat in het latere leven doorloopt.

In vele gezinnen laten ouders hun kinderen volwassen worden zonder die zo belangrijke lichamelijke levensuitingen — de warme omhelzingen en liefkozingsen, die de kinderen laten blijken dat ze gewaardeerd en bemind worden. Er zijn gezinnen waar omhelzen gewoonlijk achterwege blijft, behalve in gevallen van langdurige afwezigheid of tragedies in het gezin. Er zijn gezinnen waar de kinderen zelden of nooit hebben gezien, dat hun ouders elkaar omhelzen of genegenheid betonen.

Als kinderen uit dergelijke gezinnen opgroeien, voelen zij zich onzeker, geremd, bang om gekwetst te worden en derhalve bang om intimiteit met anderen te zoeken. Ze kunnen het weleens heel moeilijk krijgen in hun liefdes- en huwelijksrelaties. Zij kunnen zich koud en emotioneel mat voelen zonder te weten waarom. Later als ouders zullen zij het moei-

lijk hebben om jegens hun kroost hun liefde te uiten.

Dit wil niet zeggen dat er geen liefde bestaat in dergelijke elkaar-niet-aanrakende gezinnen — de liefde is er gewoonlijk wel, maar zij schijnt op de een of andere manier in de groei belemmerd te zijn, onderdrukt en verborgen. En verborgen liefde is niet veel beter dan helemaal geen liefde.

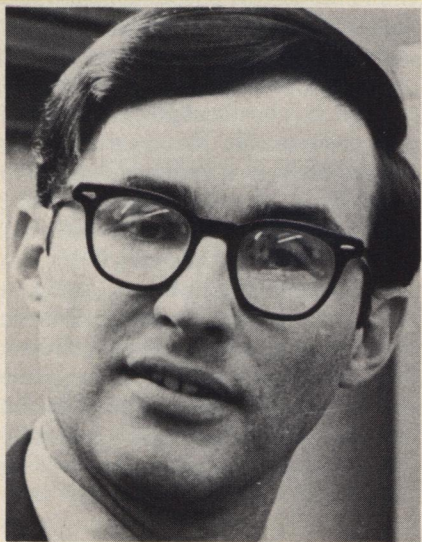
Mensen die in hun baby- of kindertijd liefde te kort zijn gekomen, lijden daar erg onder. Uit onderzoeken onder gevangenen en 49 verschillende primitieve culturen blijkt dat het niet beleven van lichamelijke genegenheid „de voornaamste factor is... in de ontwikkeling van vervreemding, psychopathie, geweld en agressie... drugmisbruik en alcoholisme” (*Behavior Today*, 15 mei 1978).

Een tekort aan liefde en genegenheid in de jongste jaren hebben op den lange duur negatieve effecten. Misschien komt u zelf uit een gezin dat kil was en te kort schoot in het betonen van lichamelijke genegenheid. Misschien werd u als een jong kind wel verwaarloosd of zelfs mishandeld. Dientengevolge kunt u in uzelf bepaalde angsten en remmingen ontdekken, die voor u moeilijk te overwinnen zijn geweest.

Denk er dus aan, moeders — en vaders — door het knuffelen, omhelzen en houden van uw baby of kleuter, verschaft u hem of haar de grondslag, die u misschien heeft gemist — de wetenschap dat hij of zij bemind, aanvaard en veilig is. U kunt uw kinderen innerlijke bronnen geven die hen als volwassenen meer zelfvertrouwen zullen geven, en die hen hartelijker en opener zullen maken. □

Het gebied van de wetenschap van de voortplanting breidt zich met een verbazingwekkende snelheid uit. Nieuwe technieken en verfijnde instrumenten behalen opmerkelijke resultaten — en veroorzaken tegelijkertijd opmerkelijke morele dilemma's.

door Clayton Steep

„Het is moeilijk praten over beperking in een samenleving, die weinig anders schijnt te vereren dan de pogingen van de mens alles de baas te worden”

Dr. Leon Kass

De kleine, levenslustige Louise Brown zal binnenkort twee jaar worden. Zij is ogenschijnlijk een normaal en gezond kind, hoewel haar leven begonnen is in een reageerbuisje van enkele centimeters.

Voor de heer en mevrouw J. Brown uit Bristol, Engeland, was de geboorte van Louise de verwezenlijking van hun droom. Tenslotte hadden artsen hun drie jaar daarvoor al verteld, dat zij nooit een kind konden krijgen. Toen werden zij verwezen naar de artsen Patrick Steptoe en Robert Edwards, die met succes de verwekking van Louise bewerkstelligden in een reageerbuisje. De rest van het verhaal is door de media al herhaaldelijk verteld.

Eigenlijk zijn de proefnemingen met bevruchtingen *in vitro* (reageerbuisjes) al in de jaren dertig begonnen op dieren. In 1961 verfilmde een Italiaanse arts wat van zijn werk met menselijke eicellen. Maar zijn pogingen werden zowel door de religieuze als door de wetenschappelijke wereld niet goed ontvangen. Er is ook ander werk verricht, maar zonder dat het publiek zich er duidelijk van bewust was. Nu echter, hoofdzakelijk door het succes van de artsen Steptoe en Edwards, is de doos van Pandora publiekelijk geopend en het schijnt niet mogelijk deze weer te sluiten.

Dr. Steptoe heeft plannen binnenkort de geboorte van een menselijk kind te bewerkstelligen bij een „surrogaat moeder”. Met andere woorden een menselijk embryo, dat verwekt is in een laboratorium, zal in de baarmoeder van een vrouwelijke „derde persoon” — niet de vrouw die de eicel geproduceerd heeft — worden gebracht. Als het experiment slaagt, zal het kind ter wereld gebracht worden door een vrouw, die niet de echte moeder is.

Genetisch manipuleren en klonen

Op het gebied van genetisch manipuleren hebben zich opzienbarende doorbraken voorgedaan. Het feit dat men in staat is vanuit de miljoenen genen in een menselijke cel een individueel gen te isoleren, suggereert dat er een tijd komt dat het mogelijk zal zijn van tevoren de kleur van de ogen, de lengte en het I.Q. van een reageerbuis-kind uit te kiezen. Het manipuleren van de genen zou op

maat gemaakte eindprodukten op kunnen leveren.

Onlangs nog heeft General Electric in de publieke belangstelling gestaan wegens hun pogingen een patent te verkrijgen op een door de mens geproduceerde bacterie. Dit micro-organisme heeft waarde omdat het olieresten „opeet”.

Een ander gebied van de biomedische wetenschap, dat veel stof heeft doen opwaaien, is het klonen. Klonen is een a-seksuele (geslachtsloze) manier van voortplanting. Een enkele cel wordt ergens uit het lichaam van een man of vrouw gehaald. De kern wordt uit de cel verwijderd en in een eicel gebracht, waarna men deze verder laat groeien net zoals een normaal embryo. Men veronderstelt dat het resultaat een afdruk is van wie of wat ook maar die cel leverde.

Dr. Christopher Pelge, een vooraanstaand wetenschapper te Cambridge, heeft onlangs verklaard dat er thans proeven gedaan worden met dieren, die een aanwijzing zijn dat binnen een paar jaar het klonen van mensen en zelfs voortplanting na de dood mogelijk zijn, zo lang er maar cellen aanwezig zijn.

Verontrustende vragen

Er zijn boeken vol geschreven, die het voor en tegen bespreken van het zich snel uitbreidende gebied der biomedische wetenschap. Sommigen waarschuwen voor een geest, die niet meer in de fles teruggedrongen kan worden. Zij wijzen het spookbeeld af van de technici met kweekschalen die nieuwe levensvormen scheppen of beslissingen nemen van goddelijke aard inzake leven, dood en uiterlijk van menselijke wezens.

Aangaande het werk dat al verricht is met menselijke cellen, bestaan er inderdaad uiterst verontrustende vragen. Wat gebeurt er bijvoorbeeld als een zeven dagen oud embryo in een reageerbuisje afwijkingen blijkt te vertonen? Heeft het dan nog „recht op leven”? Wanneer is een menselijk embryo een mens? Wat gebeurt er als de gebreken pas aan het licht komen als de baby geboren is? Vance Packard vraagt in zijn boek *The People Shapers* (de mensenmakers): „Als wij het toestaan in reageerbuisen gekweekte menselijke embryo's in vrouwen te

REAGEERBUIJBABIES— een herziene uitgave van Genesis?

planten, zijn wij dan bereid monsters, imbecielen en hopeloos misvormde mensen, die uit dergelijke proefnemingen geboren worden, te doden?"

„Ik denk dat de mogelijkheid aanwezig is voor ernstige afwijkingen als een ondeskundig wetenschapper een embryo onjuist hanteert”, aldus dr. John Marlow, een Amerikaans gynaecoloog die het experiment van Steptoe en Edwards uit de eerste hand waarnam, in *U.S. News and World Report* (7 aug. 1978). Velen zullen zich afvragen wie politieagent zal spelen voor al de „ondeskundige” wetenschappers van de wereld.

De wettelijke consequenties van gemanipuleerde menselijke voortplanting zullen ontzaglijk zijn. Hoe kan iemand die kunstmatig is verwekt, ooit zijn ware „wortels” vinden? Wie is hij eigenlijk? Wie is de baby precies die door een vervangende moeder ter wereld wordt gebracht? Wie is wettelijk verantwoordelijk voor het kind?

Velen beschouwen het mechanisch prutsen aan de verwekking als verontmenselijking. Abortus en de pil zijn door sommigen afgekeurd omdat deze het mogelijk maken geslachtsverkeer te hebben zonder kinderen te krijgen; de huidige belangstelling voor kunstmatige verwekking en/of geboorte wordt door anderen beschouwd als een uitvinding om kinderen voort te brengen zonder geslachtsverkeer. Beide benaderingen worden geacht problemen op te werpen voor de belaagde gezinseenheid.

„Ik denk dat wat er in Engeland gebeurd is (bevruchting in een reageerbuis) veel problemen opwerpt voor de samenleving en dat sommige van onze traditionele en zeer belangrijke opvattingen over moeder, vader en kind in het nauw gebracht worden” (*id.*).

„Wij bevinden ons op een glibberig pad”, waarschuwde de geneticus Robert J. Berry. „De westerse samenleving is opgebouwd rond het gezin; als men het geslachtsverkeer gaat scheiden van de voortplanting, wat zal er dan met het gezin gebeuren?” (*Time*, 31 juli 1978.)

Betreffende de uitwerking die vervangende moeders op de instelling van het gezin zouden hebben, verklaarde *U.S. News and World Report* (7 aug. 1978): „Naast de wettelijke verwickelingen, zijn er elementaire vragen over

hoe dit de verhouding moeder-kind zal beïnvloeden en de vroege band, die maatschappelijke antropologen zo belangrijk hebben geacht voor de ontwikkeling van een kind”.

„Tegelijkertijd wordt de vervangende zwangerschap beschouwd als een laatste stap naar de biologische bevrijding van de vrouw. Dit zou een verruimende invloed kunnen hebben op de rol van vrouwen in termen van banen en opleiding, naarmate de geslachtelijke kloof tussen mannen en vrouwen smaller wordt. Net zoals mannen zouden vrouwen kinderen kunnen „verwekken” zonder de verantwoordelijkheid van een zwangerschap en geboorte.”

Is beperking mogelijk?

De voorstanders van voortgezet onderzoek en proefnemingen, zijn er echter snel bij om erop te wijzen, dat zij alleen maar geïnteresseerd zijn in vooruitgang voor de mensheid. Er zijn al ontdekkingen gedaan, die naar men hoopt zullen leiden tot de uitschakeling van momenteel ongeneeslijke, erfelijke ziekten, zullen helpen kanker de baas te worden en zelfs het verouderingsproces te vertragen. Nieuwe, vruchtbaardere stammen van vee en gewassen zouden verwekt kunnen worden. En wij moeten natuurlijk niet het reeds bereikte doel vergeten om een kinderloos paar een kind te bezorgen.

Al deze aspiraties lijken zo gerechtvaardigd te zijn. Toegegeven, er zijn risico's aanwezig. Maar kan de wetenschap zichzelf geen regels opleggen? Weet zij niet wanneer en waar te stoppen?

Dr. Leon Kass, biochemicus en hoogleraar aan de universiteit van Chicago, heeft zijn bezorgdheid geuit, dat er al zo veel stappen zijn genomen — met de beste bedoelingen. „Voor elke stap kan er minstens één goede, menselijke reden gevonden worden”, zegt hij. „De eerste stap rechtvaardigt de tweede en de tweede de derde, niet alleen in technologisch opzicht, maar ook wat betreft morele argumentatie. Misschien zou een wijze samenleving tot onvruchtbare paren moeten zeggen: 'Wij begrijpen uw verdriet, maar het zou beter zijn niet verder te gaan en dit te doen'” (*Newsweek*, 7 aug. 1978).

Hij heeft echter ook opgemerkt: „Het is moeilijk praten over beper-

king in een samenleving, die weinig anders schijnt te vereren dan de pogingen van de mens alles de baas te worden”.

Vergelijk deze laatste zin eens met Genesis 11:6: „Nu zal niets van wat zij denken te doen voor hen (de mensheid) onuitvoerbaar zijn”.

„De vraag die zich voordoet is in hoeverre wij voor God gaan spelen”, klaagde het Engelse parlementslid Leo Abse ten tijde van Louise Brown's geboorte.

Het eerste „menselijke experiment” ter wereld

In de bijbel staat het verslag van het allereerste experiment door mensen. God had in de hof van Eden in alle behoeften — lichamelijke, stoffelijke en geestelijke — van de eerste mensen voorzien. Het was voor hen niet nodig dat ze op hun eigen houtje gingen experimenteren om de beste manier van leven te vinden. Alles wat ze moesten doen was zijn wetten gehoorzamen en ze zouden overvloedig hebben kunnen leven zonder gebrek, verdriet en leed. De „boom des levens” symboliseerde Gods manier van leven — de manier die tot eeuwig leven leidt.

In de hof groeide ook de „boom der kennis van goed en kwaad”. Het eten van deze boom symboliseerde het verwerpen van Gods openbaring over de juiste manier van leven en het in plaats daarvan kiezen om door persoonlijke ervaring en experimenteren te komen tot het „kennen” van goed en kwaad. Het was de moeilijke manier — de „school van de harde klappen” — de manier van leven die lijden, zonde en dood veroorzaakt. God had Adam en Eva gewaarschuwd niet van die boom te eten.

Satan echter kwam op de proppen en loog tegen Eva en vertelde haar, dat als zij en Adam de manier van het experimenteren zouden kiezen, ze als God zouden worden. Ze zouden in staat zijn, zei Satan, voor zichzelf te oordelen wat goed en kwaad is. Ze zouden, om de uitdrukking van de heer Abse te gebruiken, in staat zijn „voor God te spelen”. Dus gingen ze experimenteren: ze proefden van de verboden vruchten om te zien wat er werkelijk zou gebeuren. Het experiment had onmiddellijke resultaten — maar alle-
(Zie verder pagina 23)

Jehangir Gezdar — Woodfin Camp & Associates

HONGERSNOOD BESLUIPT WEER HET NOORDEN VAN INDIA

door Jeff Calkins

Juist toen men meende dat India zijn chronische voedselproblemen had weten op te lossen, leidde een ernstige droogte ertoe dat het hongerspook andermaal de kop opstak.

Twintig miljoen mensen hebben gebrek aan water; er zijn dorpen waar geen druppel drinkwater te vinden is. Het vee komt om van dorst. De waarde van de reeds verloren gegane oogsten belooft zo'n 8½ miljard gulden. Vele boeren die zich zwaar in de schuld hebben gestoken om aan irrigatiemateriaal te komen, lopen nu de kans hun boerderij aan hun crediteuren te moeten verkopen.

De droogte heeft 14 van India's 31 staten rechtstreeks getroffen, maar daartoe behoren juist de voornaamste voedsel producerende gebieden. Het zwaarst getroffen is Andhra Pradesh, waar 60 procent van alle oogsten verloren is gegaan en meer dan de helft van de geïrrigeerde landbouwgrond nu volkomen dor en onvruchtbaar is. In de Punjab, waar al enkele jaren recordoogsten worden binnengehaald, schatten de autoriteiten het verlies op 20 procent.

Reserves zwaar aangesproken

De droogte heeft een vernietigende uitwerking gehad op India's moeizaam opgebouwde voedselreserves. India begon 1979 met een voedselvoorraad van 19 à 20 miljoen ton. Maar de misoogsten van de afgelopen zomer brachten een verlies van

12 miljoen ton, zodat de reserves met een zelfde hoeveelheid verminderden. Toen de droogte aanhield, voorspelden bezorgde functionarissen dat daardoor de nog resterende 7 miljoen ton zouden worden verslonden. „Dat klinkt misschien overdreven, maar deze schatting ligt dicht bij de werkelijkheid”, verklaarde Bhandj Pratap Singh, minister voor Landbouwhervorming in de federale regering.

Die voedselreserve van 19 miljoen ton kwam van goede oogsten in vier achtereenvolgende jaren. Nooit eerder werd er in India zoveel voedsel bijeengebracht. Maar één „slecht” jaar heeft verreweg het grootste deel van deze reserve uitgeput.

Deze snelle afname van de voedselvoorraad is des te tragischer in het licht van de jaarlijkse behoefte. Normaal verbruiken de 630 miljoen bewoners in een jaar zonder hongersnood 120 à 130 miljoen ton graan. Na vier goede jaren met voldoende regenval had India kans gezien hooguit 15 procent van zijn jaarlijkse behoefte aan voedsel te reserveren. Historisch gezien is dit een opmerkelijke prestatie, maar helaas onvoldoende in verhouding tot de zich uitbreidende bevolking en de altijd in dit land aanwezige kans op een droogteperiode. Een jaar waarin de totale agrarische productie volgens de VN slechts 10 procent daalde, heeft tot gevolg gehad dat de reserves uit de vorige vier goede jaren zijn weggevaagd.

De droogte van 1979 kwam op een moment dat India grote vorderingen maakte wat zijn voedselproductie betreft. Behalve dat het land een voedselreserve van 19 miljoen ton had geproduceerd, was de oppervlakte geïrrigeerde landbouwgrond de laatste vijf jaar verdubbeld, waarbij letterlijk honderdduizenden pompen werden vervaardigd en geplaatst. (In vele gevallen zijn echter nog geen kanalen en sloten gegraven om het water naar de akkers te leiden.)

Ook is de overheid begonnen met een systeem van „voedsel voor arbeid”, waarbij landarbeiders op irrigatieprojecten werken en met graan worden betaald. Dit systeem heeft in aanzienlijke mate bijgedragen tot de bestrijding van de werkloosheid en de slechte economie als gevolg van de droogte.

Maar nog steeds wordt India's landbouw door ernstige moeilijkheden getroffen. Sommige deskundigen zijn van mening dat niet minder dan 25 procent van de voedselreserve waarschijnlijk is weggerot, door ratten opgevreten of door plundersaars geroofd.

Nog ernstiger is het feit dat vele boeren geen brandstof hadden voor hun irrigatiepompen toen die het meest nodig waren. Zelfs hebben boeren geprobeerd vrachtwagens te overvallen om aan de zo dringend nodige dieselolie te kunnen komen.

Gelijktijdig was er een ernstig gebrek aan stroom voor elektrische

pompen doordat de hydro-elektrische centrales die niet konden leveren, ook al weer als gevolg van het uitblijven van regen. Toen er uiteindelijk meer geld en middelen voor de landbouw beschikbaar werden gesteld, was het te laat om vele oogsten nog te kunnen redden.

Zo lijkt de jongste uitputting van India's voedselreserve tenminste voor een deel *onnodig*.

Betekenis op lange termijn

De droogte van 1979 is van grote profetische betekenis vanwege haar vernietigende uitwerking op de zo moeizaam bijeengebrachte nationale voedselvoorraad. Juist toen landbouwexperts meenden dat India kans zou zien zich uit de greep van de hongersnood te bevrijden, moesten zijn voedselreserves op dramatische wijze worden aangesproken.

Wie heeft er nooit gehoord van de „vier apocalyptische ruiters“? Een hunner — die op het zwarte paard — stelt de hongersnood voor: „En toen Hij het derde zegel opende, hoorde ik het derde dier zeggen: Kom! En ik zag, en zie, een zwart paard, en die erop zat, had een weegschaal in zijn hand. En ik hoorde als een stem te midden van de vier dieren zeggen: Een maat tarwe voor een schelling (dat was anno 90 n.Chr. een dagloon) en drie maten gerst voor een schelling; en breng geen schade toe aan de olie en de wijn” (Openb. 6:5-6).

De bijbelse profetie behelst een waarschuwing voor een *wereldomvattende* hongersnood in de periode voorafgaande aan de wederkomst van Jezus Christus. In Mattheus 24:7 lezen we: „... en er zullen nu hier, dan daar, hongersnoden en aardbevingen zijn”.

Op deze basis lijkt India een van de vele gebieden te zijn die in de komende jaren door hongersnood zullen worden geteisterd. Uitsluitend de enorme graanvoorraad kon een algehele hongersnood in 1979 voorkomen. Thans is India weer blootgesteld aan de dreiging van hongersnood. Indien een 10 procent lagere opbrengst van één jaar leidt tot het opraken van het grootste deel van het overschot uit vier uitzonderlijk goede jaren, welke ellende staat dit land dan nog te wachten als de droogte voortduurt? □

DE JAREN TACHTIG!

(Vervolg van pagina 16)

om als hij spreekt van de mogelijkheid dat de Perzische Golf door een vijandige mogendheid zou worden beheerst: „Gezien hun afhankelijkheid van dat gebied zouden Japan en de westerse wereld *hun politieke instelling dienen te wijzigen*”.

Enkele jaren geleden voorspelde het Amerikaanse blad *Business Week* dezelfde geopolitieke ontwikkeling. Mochten de olieproducerende landen van het Midden-Oosten in de ban geraken van andere islamitische militanten of van de Sovjetunie, dan zou „de druk op Amerika's militaire bondgenootschappen met Europa en Japan de politieke structuur van het westerse economische systeem ernstig doen verzwakken”.

Andermaal raakt een bijbelse profetie hier de kern van de zaak. Deze voorzegt dat in de periode vlak voor de terugkeer van Christus een Verenigd Europa en Japan een totaal andere politieke instelling zullen hebben dan de Verenigde Staten.

De zekerheid die wordt miskend

De dreiging van een nieuw Arabisch olie-embargo blijft bestaan als gevolg van de ontevredenheid van de Arabieren en de mohammedanen over de houding van de westerse wereld. Ofschoon de „akkoorden van Camp David” veel tot het behoud van de vrede in het Midden-Oosten hebben bijgedragen, beseffen nog te weinig westerlingen dat de *wezenlijke en fundamentele* conflicten in het Midden-Oosten nog altijd voortwoekeren en nog altijd tot een nieuw Arabisch olie-embargo kunnen leiden.

Want die akkoorden van Camp David gaven Arabieren en mohammedanen niet hetgeen ze voor alles van een regeling voor het Midden-Oosten hadden verwacht: *een zelfstandige, Palestijnse staat en de teruggave van Oost-Jeruzalem*.

Daarom hebben nog maar een jaar geleden het conservatieve Saoedi-Arabië en het radicale Libië elk voor zich verklaard dat het „oliewapen” nog altijd kan worden gebruikt om het Westen te dwingen tot de scheping van een Palestijnse staat.

Voorals de Saoedi's zijn zeer geïnteresseerd in de teruggave van

Oost-Jeruzalem. Als beheerders van Mekka achten ze het hun plicht ook de heilige plaatsen van de islam in Jeruzalem te beschermen. De minister van Financiën van Saoedi-Arabië, Mohamed Abalkhail, spreekt zeer openhartig over de soort regeling welke Saoedi-Arabië voor het Midden-Oosten wenst:

„De kwestie van een allesomvattend vredesverdrag, volgens hetwelk de rechten der Palestijnen worden erkend en de heilige islamitische plaatsen in Oost-Jeruzalem worden teruggegeven, is voor ons zo belangrijk en houdt ons emotioneel zo bezig, dat dit eigenlijk *de kern is waar alles om draait*. Los dat probleem op en alle andere kwesties zijn van de baan. Het ligt voor de hand dat we u dan meer olie zouden geven.”

De angstwekkende jaren tachtig

Wat moeten we hiermee aan? Waar komen al deze gedachtengangen in wezen op neer?

De voornaamste gebeurtenissen uit de jaren zeventig, die de komende jaren tachtig zullen bepalen, doen nu reeds hun invloed gelden. Overduidelijk is gebleken dat de plaatsen hier op aarde die de aandacht van de hele wereld gaan opeisen, *Europa en het Midden-Oosten zullen zijn*. Precies zoals de bijbel dat heeft voorzegt.

Een militaire confrontatie lijkt in de jaren tachtig onontkoombaar. In Europa zal het feit dat de Sovjetunie in staat is dit hele continent onder de voet te lopen, een Verenigd Europa dwingen een zelfstandige, militaire supermacht te worden.

In het Midden-Oosten zal het feit dat vrijwel iedereen op de olie uit dat gebied is aangewezen (de CIA voorspelt dat dit in het midden van de jaren tachtig ook voor de USSR zal gelden), een steeds ernstiger oorlogsdreiging vormen. Mani Said al-Otaiba, de voorzitter van de OPEC, zegt zonder er doekjes om te winden: „Als het tot een nieuwe wereldoorlog komt, zal dat om de olie zijn”.

Afgaande op de bekende militaire factoren, zal in geval van een westerse militaire interventie deze toch niet van de zijde der VS komen. De man die geacht wordt alles van dergelijke zaken af te weten, de voormalige chef van de Amerikaanse Marinestaf, admiraal Elmo Zumwalt, heeft ver-

klaard dat de Verenigde Staten niet tot militaire acties in het Midden-Oosten in staat zijn, omdat ze daar „te zwak” voor zijn.

Nochtans gaat de ontwikkeling in de richting van een militaire ramp! Een Europees woordvoerder als Peregrine Worsthorne ziet de huidige toestand in het Midden-Oosten als een conflict tussen de opkomende islam en het westerse christendom. Lees deze onthullende passage van zijn hand:

„Pas als deze nieuwe bedreiging van de zijde van de opkomende islam in de eerste plaats wordt gezien in het licht van de onverzoenlijke motieven die eraan ten grondslag liggen, motieven die zich aan *redelijkheid* noch stoffelijke belangen ook maar iets gelegen laten liggen en enkel door *religieuze wraakzucht en razernij* zijn ingegeven, pas als dit alles wordt beseft, kunnen de juiste antwoorden worden gevonden. Tot deze antwoorden moet ook worden gerekend de *mogelijkheid van militair geweld*. Zou men de islam aanleiding geven te denken dat ze tot een *jihād* (heilige oorlog) nieuwe stijl kan overgaan *zonder door onze strijdvaardigheid te worden gestuit*, dan zou zoiets het *christendom veroordelen* tot een onwaardig lot, waar het dan om gevraagd heeft en dat het dan ook verdient.”

Op een andere plaats in Europa heeft de christen-democratische partijleider Franz Josef Strauss ernstig kritiek uitgeoefend op de milde houding van de Duitse regering jegens de Arabische olielanden. Volgens Strauss volgt Duitsland thans de „politiek der lafhartigheid”.

Een Europese militaire inval in het Midden-Oosten doemt op als een reële mogelijkheid voor de jaren tachtig.

Dan zou de bijbelse profetie, die een dergelijke inval beschrijft, dus worden bevestigd.

De kans op rampen en oorlog, waarbij West-Europa en het Midden-Oosten betrokken zijn, is groter geworden door hetgeen er in de jaren zeventig in gang werd gezet. Al deze gebeurtenissen houden in dat de wederkomst van Jezus Christus, die zijn Koninkrijk op heel de aarde komt vestigen en wereldvrede zal brengen, veel dichterbij is gekomen. □

REAGEERBUISBABIES—

(Vervolg van pagina 20)

maal negatieve. De ongehoorzaamheid van Adam en Eva sneed hen en al hun nakomelingen van God af. En vanaf die tijd heeft een verblinde mensheid geprobeerd de weg naar het ware geluk te vinden door middel van experimenteren — met erg weinig succes.

Niet alleen heeft de mensheid na bijna 6000 jaar experimenteren het geluk niet gevonden, maar als resultaat van het experimenteren van de mens, staat hij op het punt de storm te oogsten in de vorm van een periode van geweldige beroering en verdrukking die bijna alle leven van de planeet aarde zal wegvagen (Matth. 24:21-22).

Uit de hand gelopen biologische proefnemingen zouden weleens een rol kunnen spelen in de uiteindelijke geweldige beroering. De bijbel voorspelt een tijd, waarin snel om zich heen grijpende besmettelijke ziekten miljoenen levens zullen wegvagen (Deut. 28:21; Ezech. 5:12; Matth. 24:7). Er is niet al te veel verbeeldingskracht voor nodig om, gezien de waarschuwingen van zelfs wetenschappers, te vermoeden dat sommige van deze ziekten wellicht in laboratoria vervaardigd kunnen worden per ongeluk, of met opzet voor bacteriologische oorlogsvoering.

Doe wat aan de oorzaak, niet aan het gevolg

De redenen die ondanks de risico's, worden aangedragen voor voortgezet onderzoek op het gebied van de wetenschap van de voortplanting zijn, het overwinnen van onvruchtbaarheid, genetische afwijkingen en ziekten bij mensen, dieren en gewassen.

Wij kunnen het er over eens zijn, dat dit prijzenswaardige idealen zijn.

Maar wij moeten ons afvragen waarom deze problemen eigenlijk bestaan. Als dergelijke problemen er niet zouden zijn, zou er geen behoefte bestaan om de risico's te lopen die het experimenteren met klonen, genetische manipulatie en dergelijke met zich meebrengen.

Laten wij teruggaan naar het begin. Toen God Adam, Eva en alle

levende wezens schiep, waren zij allemaal, hoewel geestelijk onvolledig, lichamelijk volmaakt (Gen. 1:31). Ongehoorzaamheid aan Gods wetten bracht echter vervloekingen, degeneratie en ziekte. God waarschuwde Adam en Eva, dat vanaf het moment dat zij zijn manier van leven zouden verwerpen en zouden beginnen te experimenteren, degeneratie en dood het gevolg zouden zijn (Gen. 2:17).

Later in de geschiedenis herhaalde God dit principe voor het oude Israël: „Maar indien gij niet luistert naar de stem van de Here, uw God, en niet al zijn geboden en inzettingen . . . naartig onderhoudt, dan zullen de volgende vervloekingen alle over u komen en u treffen . . . Vervloekt zal zijn de vrucht van uw schoot, de vrucht van uw bodem, de dracht van uw runderen en de dracht van uw kleinvee” (Deut. 28:15, 18).

Het overtreden van Gods wetten heeft straffen als onvruchtbaarheid, geboortefwijkingen, degeneratie en ziekte veroorzaakt.

De oplossing is *niet* proberen de straffen te omzeilen door middel van reageerbuisen en genetisch geknoei. De oplossing voor de mensheid is berouw hebben over het schenden van Gods wetten — wetten die zowel het lichamelijke als het geestelijke leven besturen — en om vergeving en genezing vragen. Dan zal de *oorzaak* van het probleem weggenomen worden.

„Indien gij dan aandachtig luistert naar de stem van de Here, uw God, en al zijn geboden . . . naartig onderhoudt . . . De volgende zegeningen zullen alle over u komen en uw deel worden . . . Gezegend zal zijn de vrucht van uw schoot, de vrucht van uw bodem en de vrucht van uw vee: de dracht van uw runderen en de dracht van uw kleinvee . . . Ook zal de Here u overvloedig het goede schenken, in de vrucht van uw schoot, de vrucht van uw vee en de vrucht van uw bodem” (Deut. 28:1-2, 4, 11).

Is dat nu niet precies wat wij willen? Dat is wat wij al die tijd al hadden kunnen hebben, als wij God hadden gehoorzaamd. In de wetenschap van de voortplanting, net als in alle andere takken van wetenschap, zal een ramp in dit onheilspellende menselijke experimenteren uiteindelijk leiden tot een enorme ontdekking: Gods manier van leven is ten slotte toch de juiste. □

„JURIDISCH GESNUFFEL IN ONS PRIVÉ-LEVEN”

door Stanley R. Rader

In hoeverre is de burger in onze tijd nog afdoende beschermd tegen allerlei gesnuffel in zijn persoonlijke omstandigheden? Het is een vraag die velen in het Vrije Westen met toenemende zorg vervult, nu steeds meer particuliere en overheidsinstellingen door middel van kaartsystemen en computergegevens over een gestaag toenemend aantal gegevens omtrent onze persoon, onze financiën en onze levenswandel beschikken.

Maar dat is nog maar een deel van het probleem. Met name in de Verenigde Staten maken vooraanstaande juristen zich zorgen over de vraag of het huidige Amerikaanse rechtstelsel, dat beoogt de burger maximale bescherming te bieden, in vele gevallen niet juist het tegenovergestelde bereikt, en wel door toenemend misbruik van de wettelijke verplichting letterlijk *alle* persoonlijke en zakelijke gegevens op tafel te leggen die voor een rechtsgeding ook maar enigszins van belang kunnen zijn.

In een samenleving als de Amerikaanse beschikt de overheid nu reeds over 4 miljard registraties van feitelijke gegevens inzake privé-personen. Maar dat aantal wordt nog ruim overtroffen door de gegevens die particuliere bureaus zoals credietinstellingen onder zich hebben. In feite zijn de levens van talloze burgers dan ook een open boek. En juist omdat men onafgebroken in de gaten kan worden gehouden, kritisch nagetrokken of uitgehoord, zou men mogen verwachten dat het Amerikaanse rechtstelsel — dat immers gegrond is op de waardigheid van het individu — enige bescherming zou bieden tegen ongewenste vormen van pottekijkerij.

In sommige opzichten doet het dat natuurlijk ook. Maar in bepaalde aspecten maakt het de situatie van de betrokkenen alleen nog maar erger.

Veel mensen die eraan gewend zijn Perry Mason in een rechtszitting op de tv de werkelijke moordenaar te

zien ontmaskeren, hebben er geen flauw idee van dat in werkelijkheid voordat een proces begint alle informatie omtrent een bepaalde zaak wordt verzameld, en wel in een tijdrovende wettelijke procedure die in Amerika als „discovery” wordt aangeduid, en die neerkomt op de wettelijke verplichting tot het blootleggen van alle relevante informatie.

In de praktijk betekent dit dat het gerecht zowat iedereen die ook maar in de eerste verte bij de zaak betrokken is, kan dwingen alle vragen te beantwoorden die hem of haar door een der partijen gesteld worden, en deze partij alle relevante paperassen te overhandigen, ook al is het verband met de zaak zelf nog zo onduidelijk. De bedoeling is dat voor het begin van het proces „alles over alles” uitgespoeld wordt — opdat zich in de rechtszaal nooit „verrassingen” van het Perry Mason type kunnen voordoen.

De gevolgen van dit systeem zijn helaas niet altijd even plezierig. Wanneer je zo onfortuinlijk bent in een proces betrokken te geraken, kan je al gauw tot de conclusie komen dat je geen privé-leven meer hebt. Als elk detail „van belang” wordt geacht, betekent dat dat al die details ook publiek eigendom worden.

Bovendien loopt u de kans in de jaren dat een procedure zich kan voortslepen, vrijwel te verdrinken in een eindeloze zee van „depositions” — onder ede afgelegde verklaringen in kruisverhoren door de advocaat van de tegenpartij. Maar in tegenstelling tot de behandeling in een rechtszaal is er bij die kruisverhoren geen rechter aanwezig om niet ter zake doende of onzinnige vragen af te kappen. En dan is er nog de verplichte invulling van vragenformulieren waar men niet onderuit komt: wie weigert gaat naar de gevangenis.

Die schriftelijke vragen kunnen honderden pagina's beslaan. Veel advocaten stellen ze niet eens zelf op,

maar kopiëren ze gewoon uit formulierenboeken. Deze gang van zaken betekent een ernstig misbruik. Zo karakteriseert *Business Week* het „discovery”-systeem met de volgende snijdende opmerkingen:

„Een veel voorkomende praktijk is het onder druk zetten van opposenten door ze maand-in, maand-uit onder ede verklaringen te laten afleggen en ze te blijven lastig vallen met vragenformulieren en verzoeken om documenten, die alleen maar in herhalingen vervallen, niet ter zake doen, een indringerig karakter hebben en soms volstrekt onzinnig zijn (een bekend advocatengrapje heeft betrekking op formulieren waarin vijfjarigen moeten verklaren of ze getrouwd zijn)”.

Doodgegooid met papieren

Het „discovery”-systeem is verantwoordelijk voor de lachwekkend lange duur van een aantal rechtszaken die momenteel de Amerikaanse justitie plagen. Zo heeft de „discovery” in het befaamde IBM-antitrust-proces — u kunt het geloven of niet — niet minder dan *30 miljoen pagina's* documentatie opgeleverd. Daartoe moesten uit de IBM-archieven meer dan *64 miljoen* documenten worden gelicht. Het proces van „de Verenigde Staten tegen IBM” lijkt dan ook meer op de Dertigjarige Oorlog dan op een rechtsgeding — hetgeen niet wegneemt dat misbruiken als deze in het gehele Amerikaanse rechtswezen worden aangetroffen.

Zo duurde het b.v. bij een ander proces meer dan 3½ jaar eer alle verlangde gegevens boven water waren, wat door de rechter, die nog erger verwacht had, als „niet slecht, gezien de omstandigheden” werd bestempeld.

Shirley Hufstедler, een van de meest gerespecteerde vrouwelijke rechters in het Federale Hof van Appel, die onlangs een kabinetsbenoeming aanvaardde, merkt op dat het recht zelf het meest onder het huidige systeem te lijden heeft.

Zowel Amerikaanse als Engelse rechtbanken zijn fel op de bescherming van de menselijke waardigheid en de rechten van het individu, wanneer de verdachte van een misdrijf beschuldigd wordt. Maar in civiele procedures wordt vaak nauwelijks op grondwettelijke rechten gelet.

De mensen die in het verleden de Amerikaanse grondwet opstelden, herinnerden zich maar al te goed de algemene bevelschriften tot huiszoeking die de officieren van de Britse Kroon bij zich hadden. Ze stelden hen in staat onaangekondigd particuliere woningen en zaken binnen te dringen en daar rond te snuffelen totdat ze „iets verdachts” hadden gevonden. Het was deze afschuwelijke manier van doen, die de opstellers van de grondwet bewoog een van de belangrijkste clausules (de meest gebruikte in de strafrechtspraak) van de „Bill of Rights” op te nemen — de in het 4e Amendement vastgelegde voorziening tegen onredelijke naspelingen en beslagleggingen. Later verklaarde het Hooggerechtshof dat de grondgedachte achter dit Amendement „het recht op privacy” was.

Het is hier de plaats om vast te stellen waarom dit recht op privacy zo belangrijk is. Het is zeker geen pervers juridisch achterdeurtje om misdadigers buiten schot te houden. Het is absoluut onontbeerlijk voor de menselijke waardigheid zelf, want het recht op privacy is, met nog wat andere vrijheden (de vrijheid van godsdienst, de vrijheid van het woord en het recht op persoonlijk bezit) een der absolute vereisten voor de uitoefening van elke andere vrijheid. Het recht op privacy garandeert de enkeling een zekere mate van vrijheid jegens de menselijke overheden. Het verspert hen de toegang tot uitgestrekte en belangrijke terreinen van het menselijk leven, waarover slechts aan God de beschikking toekomt.

Het is dan ook tragisch dat er onder het huidige Amerikaanse systeem in feite geen enkele manier bestaat om je persoonlijke aangelegenheden te beschermen tegen het gewroet van indringers. Het enige wat iemand hoeft te doen is een aanklacht tegen je in te dienen (wat, zoals Howard Jarvis eens opmerkte, „iedere idioot met 50 dollar kan doen”), om vervolgens alleen maar op het naakte vermoeden dat je hem onrecht hebt aangedaan, in je persoonlijke aangelegenheden te gaan wroeten. Waarmee een essentiële menselijke vrijheid verloren gaat.

„Discovery” wordt nogal eens gerechtvaardigd met de stelling dat rechtbanken „alles over alles” dienen te weten om tot een juist wettig

oordeel te komen. Maar het is een slechte zaak wanneer rechters de kostbare rechten en vrijheden van de enkeling onder de voet lopen door ze „af te wegen” tegen het eigen gemak van het gerecht. Niemand minder dan een der grootste strijders voor de mensenrechten die ooit deel uitmaakte van het Amerikaanse Hooggerechtshof, Hugo Black, heeft zich bij vele gelegenheden uitgesproken tegen de neiging van menselijke rechters om essentiële vrijheden tegen andere belangen „af te wegen”.

Gods methode van „discovery”

Zoals elke lezing van de bijbel, in het bijzonder van het Oude Testament, aan het licht brengt, is *gerechtigheid* voor God een uiterst belangrijk onderwerp. Het is dan ook niet verwonderlijk dat God ons in zijn Woord een schets geeft van zijn manier van „discovery”.

Numeri 5:11-31 beschrijft wat sommige bijbelgeleerden de „wet op de jaloersheid” noemen. Dit was een voorziening in de wetten die God aan Israël gaf voor de situatie die al sedert de tijd van Kaïn en Abel alle menselijke rechtspraak heeft geplaatst — hoe een *onschuldige* partij een ontkenning bewijst. Als b.v. een echtgenoot zijn vrouw van overspel betichtte, terwijl zij onschuldig was, zou het voor haar natuurlijk praktisch onmogelijk zijn te bewijzen dat zij het *niet* had gedaan. Ze zou nimmer in staat zijn de smet van de verdenking van zich af te wentelen. Als zich in onze tijd een dergelijke zaak voordeed, zou de vrouw ongetwijfeld eindeloze vragenlijsten moeten invullen waarin zij zou moeten verklaren waar zij de voorafgaande jaren elk uur van haar tijd had doorgebracht! Maar onder de wetten van God kon de vrouw in betrekkelijk korte tijd eens voor altijd haar onschuld bewijzen. Het komt erop neer dat de echtgenoot het bedrag van een „offergave” moest storten, en dat de vrouw onder ede gesteld zou worden (vers 19) en wat water zou moeten drinken (vers 24). Vervolgens zou haar schuld of onschuld eens voor al onweerlegbaar worden aangetoond door wat God met haar lichaam zou laten gebeuren (vers 27).

Gods beginsel is dat de rechtspraak — vrijspraak voor de onschul-

dige en bestraffing van de schuldige — snel dient te verlopen (Pred. 8:11). In de wereld van morgen zal God zelf langs bovennatuurlijke weg verzekeren dat de voor het beëindigen van een geschil benodigde informatie beschikbaar komt zonder dat het nodig is ook het allerlaatste niet ter zake doende detail van iemands leven in de openbaarheid te sleuren.

De uiteindelijke hervorming van het Amerikaanse rechtstelsel zal moeten wachten tot God bij te terugkeer van Christus zijn regering over de gehele aarde vestigt. Wat niet wegneemt dat er voor die gelukkige dag al een aantal dingen zou moeten gebeuren, zelfs in deze duistere wereld (zie 2 Kor. 4:4, Ef. 5:11).

In het bijzonder zouden de garanties voor privacy, die op het ogenblik zelfs zware misdadigers in het kader van de strafwet genieten, ook op civiele zaken van toepassing moeten worden verklaard. Rechters zouden een *zeer* hoog bewijsniveau voor het „belang” van bepaalde inlichtingen moeten eisen alvorens de onthulling ervan te verlangen. En zonder twijfel zou informatie die tijdens de terechtzitting „niet staande zou kunnen worden gehouden” volstrekt ontoelaatbaar dienen te zijn.

Wat voor alles nodig is, is een veranderde instelling van de rechterlijke macht. Voordat „discovery” in Amerika in de mode raakte, ging men ervan uit dat degene die zich benadeeld achtte, al over genoeg informatie beschikte voordat hij een zaak aanhangig maakte. Maar tegenwoordig hoef je alleen maar een vermoeden te hebben dat je benadeeld bent om in iemand anders privé-aangelegenheden te mogen gaan scharrelen in de hoop het uiteindelijke bewijs te vinden. Je kunt dus iemand voor de rechter slepen als je nog niet eens iets hebt om hem voor op te pakken! Geen wonder dat de Amerikaanse rechtbanken het zo druk hebben.

In een wereld die dringend behoefte heeft aan beveiliging tegen gluurdigers, een wereld die, zoals de bijbelse profetie leert, steeds meer totalitair van karakter zal worden voordat Christus ten tonele verschijnt om zijn heerschappij te vestigen, kunnen zelfs kleine dingen zoals de hervorming van een dolgedraaid rechtsbeginsel een massa goed doen. □

GEPROFETEERD

(Vervolg van pagina 4)

1) Ofwel de Schepper God bestaat en zal spoedig nu tussenbeide komen en in de zaken van de wereld ingrijpen en de dwalende mensheid voor zichzelf redden.

2) Ofwel elke van zes bestaande oorzaken zal de mensheid van de aarde wegvagen.

De mens die niet bereid is te erkennen dat de Schepper God een werkelijk levend, alwetend, almachtig persoonlijk wezen is, heeft slechts de zekerheid van de hem snel in het nauw drijvende wereldomstandigheden.

Maar voor de lezer die bereid is te luisteren, geef ik niet slechts de enige hoop op voortbestaan, ik geef de enige zekere hoop.

's Werelds nauwkeurigste nieuwsomroeper

Schenk allereerst aandacht aan het verslag van 's werelds nieuwsomroeper nummer één. Dit nieuwsbulletin was een voorspelling. En deze staat vast. Ik weet dat slechts zeer weinig mensen ooit hebben beseft dat Jezus Christus kwam als een nieuwsman — die nieuws voor de toekomst bracht. Hij sprak over de omstandigheden in de wereld van de 20e eeuw — en de komende wereldregering. De wereld heeft zijn boodschap verkeerd begrepen, verdraaid, belasterd. Het woord evangelie betekent goed nieuws. En Hij bracht nieuws voor de toekomst. Hij beschreef de hedendaagse gewelddadige, chaotische wereld. In de kernprofetie van het Nieuwe Testament van 's werelds best verkochte boek, beschreef Hij aanschouwelijk de internationale chaos waarin de wereld thans wegzakt. Hij zei dat het geweld zich zou ontwikkelen tot zo'n overweldigende wereldplaag dat tenzij God tussenbeide komt, geen mens in leven zou blijven. Hij beloofde echter dat de almachtige God op bovennatuurlijke wijze zou ingrijpen om een eind aan deze wereldchaos te maken (Matth. 24:21-22).

Nieuws — verleden, heden en toekomst

Geen boek is zo goed verkocht als de bijbel. Geen boek is ooit zo verkeerd begrepen, belasterd, verdraaid, verkeerd voorgesteld. Zij die het beweren te gebruiken als de bron van hun

godsdienst, verkondigen leerstellingen die lijnrecht in strijd zijn met de bijbelse boodschap.

Slechts weinigen weten dat niet minder dan ongeveer een derde van dat boek gewijd is aan toekomstig nieuws over wereldgebeurtenissen. Nieuws over verschillende regeringen. Nieuws over het grootse plan voor het oplossen van alle moeilijkheden dezer wereld. Nieuws over de nu weldra komende vredige en gelukkige wereld van morgen — en ook van de 21e eeuw. Het is het beste nieuws dat u ooit gelezen heeft.

Wij kijken nu naar één centraal nieuwsbericht in dit boek, dat een geweldig overzicht geeft van de heersende regeringen — vroeger, in het heden en in de toekomst — tot in de 21e eeuw.

Vooruitlopend nieuwsbericht

Heeft u nooit aan dit overzicht gedacht als een nieuwsbericht? Het is tijd dat wij dit boeiende nieuws nader leren kennen.

Hoe ongelooflijk het ook schijnt — en ondanks stemmen die het tegendeel beweren — is uit de feiten beslissend gebleken dat dit wereldnieuws tussen 500 en 600 v. Chr. is geschreven.

Het betreft de koning van het Chaldeeuwse Rijk die de westelijke wereld van 609 tot 539 v. Chr. regeerde. Zijn naam was Nebukadnezar. Zijn hoofdstad was de oude luisterrijke stad en wereldhoofdstad Babylon. Op een nacht had deze koning een merkwaardige en schrikwekkende droom, zoals wordt weergegeven in Daniël 2. Het was een van die zeldzame dromen die na het ontwaken onuitwisbaar blijven. Hij dacht dat dit een betekenis moest hebben.

Daarom riep Nebukadnezar al zijn astrologen, zijn religieuze leiders, tovenaars, zijn voornaamste adviseurs, zijn meest wijze mannen bijeen. Hij besloot hun helderziende vermogens op de proef te stellen.

„Het was een schrikwekkende droom en toch is hij mij ontgaan”, zei hij tot hen. „Ik wil dat u mij vertelt wat ik gedroomd heb. Slaagt u hier niet in, dan zal ik weten dat u bedriegers en zwendelaars bent en ik zal u allen ter dood laten brengen.”

Maar zelfs al stond hun leven op het spel, zijn meest wijze mannen konden Nebukadnezar niet vertellen wat hij had gedroomd.

Nu was een van de landen die door deze grote Chaldeeuwse koning waren veroverd, het koninkrijk Juda, met als hoofdstad Jeruzalem. De joden waren gevangengenomen en vanuit hun steden en dorpen overgebracht naar het land der Chaldeeën, waar zij tot slaven gemaakt werden. Maar vier uitzonderlijk briljante jongemannen waren op belangrijke regeringsposten in Babylon aangesteld. Onder hen was Daniël.

Deze vier werden gegrepen om samen met de tovenaars, magiërs en Chaldeeuwse „wijze mannen” ter dood te worden gebracht. Daniël vroeg om uitstel en beloofde dat hij de koning zijn droom en de betekenis daarvan zou kunnen vertellen.

De vier joden baden tot hun God om het antwoord. Die nacht werd het Daniël in een visioen geopenbaard.

Bericht: „Wat in de toekomst geschieden zal”

„Zijt gij in staat mij de droom die ik gezien heb, met zijn uitlegging bekend te maken?” vroeg de koning, toen Daniël in zijn tegenwoordigheid werd gebracht. „De verborgenheid waarnaar de koning vraagt, kunnen geen wijzen, . . . de koning te kennen geven”, antwoordde Daniël. „Maar er is een God in de hemel, die verborgenheden openbaart; Hij heeft . . . bekendgemaakt wat in de toekomstige dagen geschieden zal.

„Gij, o koning, had een gezicht, en zie, er was een groot beeld! Dit beeld was hoog en de glans ervan was buitengewoon; het stond vóór u, en de aanblik ervan was schrikwekkend. Het hoofd van dat beeld was van gedegen goud, zijn borst en armen waren van zilver, zijn buik en lendenen van koper, zijn benen van ijzer, zijn voeten deels van ijzer, deels van leem.

„Terwijl gij bleef toezien, raakte, zonder toedoen van mensenhanden, een steen los, die het beeld trof aan de voeten van ijzer en leem en deze verbrijzelde; toen werden tegelijkertijd het ijzer, het leem, het koper, het zilver en het goud verbrijzeld, en zij werden gelijk kaf op een dorsvloer in de zomer, en de wind voerde ze mee . . . maar de steen die het beeld getroffen had, werd tot een grote berg die de gehele aarde vulde.”

Wat betekende dit? De betekenis ervan was een nieuwsvoorspelling die ons voert naar de huidige wereldbe-

roering en waar deze zeer spoedig en beslist op uitloopt. Het is nieuws dat van levensbelang is voor iedere lezer van *De Echte Waarheid*.

„Dit”, vervolgde Daniël, „is de droom, en de uitlegging daarvan zullen wij de koning zeggen: Gij, o koning, koning der koningen, aan wie de God des hemels het koningschap, macht, sterkte en eer geschonken heeft...gij zijt dat gouden hoofd. Doch na u zal een ander koninkrijk ontstaan, geringer dan het uwe; en, weer een ander, een derde koninkrijk, van koper, dat heersen zal over de gehele aarde.”

Dit was nieuws voor de toekomst. Het was van tevoren verkondigd nieuws. En het gebeurde! Na het Chaldeeuwse Rijk verrees het Perzische Rijk. Het was als wereldrijk de mindere in intellectueel en moreel opzicht, in eer, luister en glorie — zoals zilver minder kostbaar is dan goud. Maar, daar zilver harder is dan goud, was het Perzische Rijk sterker in militaire macht.

De mensheid ontvaardde. Het Perzische Rijk viel voor de snelle veroveringstocht van de jonge Alexander de Grote met zijn Grieks en Macedonisch leger. Alexander breidde zijn rijk verder uit naar oost, west, en zuid — groter in militaire kracht, groter naar omvang — groot naar grondgebied en overheerste bevolking — maar minder van kwaliteit, zoals brons van minder waarde is dan zilver, doch een harder metaal.

Alexander betreurde het, zegt men, dat hij geen werelden meer te veroveren had. Hij stierf jong. Zijn rijk werd in vier parten verdeeld, elk geregeerd door een van zijn vier hoogste generaals.

Nu het vervolg van deze hoogst ongewone vorm van een nieuwsbericht.

De opkomst van het Romeinse Rijk

„En”, vervolgde Daniël, „een vierde koninkrijk zal hard zijn als ijzer”. Dit is het Romeinse Rijk dat alle vier overgebleven delen van Alexanders Grieks-Macedonische Rijk opslokte en zich bovendien nog verder uitbreidde. Het was de sterkste militaire mogendheid in de wereldgeschiedenis tot op dat ogenblik. De twee benen symboliseren de twee delen van het machtige Romeinse

Rijk — met de oostelijke hoofdstad in Constantinopel (tegenwoordig Istanboel geheten), en de westelijke hoofdstad in Rome.

Daniël vervolgde: „...de voeten en de tenen...deels van pottenbakkersleem en deels van ijzer, betekent...ten dele zal dat koninkrijk hard zijn, en ten dele zal het broos zijn...maar met elkander geen samenhangend geheel vormen, zoals ijzer zich niet vermengt met leem”.

Er zijn nog drie andere duidelijke profetieën — nieuwsberichten over de toekomst — een in het 7e hoofdstuk van Daniël, een in het 13e en een in het 17e van Openbaring, die ook het toekomstige nieuws van deze zelfde opeenvolging van wereldrijken schilderen. Voegt men alle vier profetieën bijeen, dan wordt het duidelijk wat de tenen van dit beeld vertegenwoordigen, uiteindelijke herrijzenis — of herleving — van het Romeinse Rijk in onze tijd!

Spoedige komst van de Verenigde Staten van Europa

Er is geen ruimte voor details in dit artikel. (Vraag ons gratis boekje aan: *De sleutel tot het boek Openbaring*.) Maar de twee profetieën in het boek Openbaring vermelden duidelijk — lang van tevoren — de val van het oorspronkelijke Romeinse Rijk in 476 n. Chr., zijn herstel door Justinianus in 554 en zijn geschiedenis tot aan de val van Napoleon in 1814.

Openbaring 17:8 toont de gedeeltelijke herleving van dit rijk onder Mussolini — nadat hij Ethiopië innam en het toevoegde aan Italiaans Somaliland, Eritrea, Libië en Italië — onder de officiële naam „het Romeinse Rijk”.

Deze profetieën geven van tevoren gedetailleerd nieuws over nog een laatste herleving van dit rijk, die nog moet plaatsvinden, door een unie van tien naties in Europa.

Deze komende „Verenigde Staten van Europa” is de droom van vele leiders — niet alleen in Europa, maar ook in Groot-Brittannië en Amerika. De EG is slechts het begin ervan.

Alle feiten wijzen erop dat dit vooruitlopende nieuws actueel nieuws zal zijn. En het zal de wereld verstedeld doen staan. Toch heeft *De Echte Waarheid* dit nieuws reeds gedu-

rende de afgelopen 46 jaar verkondigd.

Kunt u zich voorstellen wat dit in het machtsevenwicht van de wereld zal betekenen?

Maar deze naties zullen niet lang of trouw samengaan. De tien tenen van Nebukadnezars beeld hebben duizenden jaren van tevoren dit Verenigd Europa weergegeven. Ze zullen niet lang bij elkaar blijven, evenmin als ijzer en leem dit zullen doen.

Wat zal er dan gebeuren?

Deze profetie — en andere — geeft u het nieuws lang van tevoren!

Tenslotte — wereldregering

Wij vervolgen Daniëls verklaring aan koning Nebukadnezar.

„Maar in de dagen van die koningen (die zich in Europa zullen verenigen) zal de God des hemels een koninkrijk oprichten, dat in eeuwigheid niet zal te gronde gaan, en waarvan de heerschappij op geen ander volk meer zal overgaan...het zal bestaan in eeuwigheid...De grote God heeft de koning bekendgemaakt wat na deze zal geschieden; de droom is waarachtig en zijn uitlegging betrouwbaar.” (Geciteerd uit Daniël 2.)

Dit is slechts één van verscheidene bij voorbaat uitgebrachte nieuwsberichten die duidelijk bevestigen dat er een wereldregering zal zijn die deze oorlogsmoede aarde eindelijk vrede zal brengen.

Niet door de hulp van mensen of van hun menselijke regeringen — maar ondanks deze. Andere profetieën geven duizenden jaren van tevoren, bijna ieder detail van de huidige snel verslechterende omstandigheden.

De mensheid zal overleven, er zal een gelukkige wereld van morgen komen. Sterfelijke mensen moeten eerst een strenge les leren. Menselijk geknoei zal in versneld tempo wereldmoeilijkheden veroorzaken eer de God niet kennende mensheid bereid zal zijn om te leren. Maar wij zullen leren.

Slechts weinigen beseffen dat 90 procent van de bijbelse profetie betrekking heeft op onze tijd en de tijd onmiddellijk daarna. En ongeveer een derde van de bijbel is profetie. Deze is volkomen veronachtzaamd. Ze is afschuwelijk misverstaan, ver-

keerd voorgesteld. En ze is ontzaglijk belangrijk! Speciaal nu!

Eerder in dit artikel heb ik gezegd dat Jezus van Nazareth de grootste nieuwsbrenger van de wereld was. Velen, die anderen bedrogen en zelf bedrogen werden, hebben zijn onder-richt voorgesteld als een sentimenteel religieuze leer die geen enkele be-trekking heeft met dit leven, deze wereld, haar naties, haar regeringen, haar maatschappij. Die opvatting is vals.

Jezus' „evangelie” (en bedenk dat evangelie goed nieuws betekent) was in feite het bij voorbaat verkondigde nieuws over het Koninkrijk — de regering — van God, die ons nu spoedig wereldvrede zal brengen. Het Koninkrijk Gods is eenvoudig de wereldregering van God. Het is absoluut niet een sentimenteel, zweverig, denkbeeldig iets dat is „opgezet in de harten van mensen”. Het is iets werkelijks! Het komt spoedig!

En Jezus Christus werd geboren om de Koning van die wereldregering te zijn (Lukas 1:30-33; Joh. 18:36-37; Openb. 19:11-16; 11:15). En zoals Jezus zijn discipelen beloofde dat Hij zou terugkeren — zo zal Hij nu, weldra, terugkeren om de gehele aarde te regeren en eindelijk vrede te brengen. □

BEDREIGING VRIJE WERELD

(Vervolg van pagina 6)

zei hij, maar zij waren tot samenwerking verleid door goed getrainde guerrillaleiders, die heel andere motieven hadden.

„Ik neem aan dat zij werden gesponsord door internationale organisaties, waarschijnlijk de Russen, om de stabiliteit van Saoedie-Arabië te ondermijnen”, zei de autoriteit, die direct betrokken was bij de afhandeling van het incident.

Westeuropese inlichtingenbronnen bevestigen verder dat sommige van de rebellen getraind waren in Zuid-Jemen, een lastige staat van Sovjet-aanhangers aan de zuidelijke rand van Saoedie-Arabië. In dit voormalige Britse protectoraat worden guer-rilla's van over de hele wereld opgeleid in de kunst van het politieke terrorisme.

De bekende columnist voor Sovjet-zaken van de Londense *Daily Tele-*

graph, Robert Moss, schreef in een commentaar op de mislukte aanslag dat „men veilig kan aannemen dat de opstand in Mekka niet de laatste zet zal zijn in het machtsspel der Sovjets om de beheersing van het olierijke Golfgebied”. Er zijn inderdaad recente berichten van Cubaanse en Russische militaire „adviseurs” die vanuit het nabij gelegen marxistische Ethiopië werden overgevologen. De Saoedische regering heeft Washing-ton dringend verzocht een onderzoek in te stellen naar de troepenconcentratie in het voormalig Britse protectoraat — dat nu een „onverbrekelijk” vriendschapsverdrag van 20 jaar met Moskou heeft gesloten.

De troepenconcentratie in Zuid-Jemen zou wellicht een teken kunnen zijn voor een nieuwe aanval op Oman in het Oosten. Door het ineenvallen van Iran, beschouwt de sultan van het kleine Oman zich als de bewaker van de Straat van Ormoez — waar-door elke 20 minuten een olietanker van het vrije westen passeert.

De „Carter-doctrine”

President Carter betuigde aanvanke-lijk zeer geschokt te zijn over de machtspolitiek in Afghanistan. Hij zei dat als gevolg ervan zijn oordeel over de bedoelingen van de Sovjets zich „drastisch gewijzigd” had — een verbazingwekkende erkenning voor een Amerikaanse president die geacht wordt de leider van de vrije wereld te zijn.

De president zegt dat hij, na drie jaar zijn ambt te hebben vervuld, eindelijk in de gaten heeft wat de ware bedoelingen van de Sovjets zijn. Je vraagt je af of dat wel zo is.

Op 15 januari zei Carter dat de Sovjets zich naar zijn mening wel „gekastijd en verrast” moesten voelen door de krachtige veroordeling door het grootste deel van de wereld van de invasie in Afghanistan. Deze reactie zou hen, zo meende hij, moge-lijk weerhouden om elders agressie als deze te plegen.

Bij een andere gelegenheid liet de president zich ook ontvallen dat de invasie van de Sovjets „in strijd was met algemeen aanvaarde gedragsre-gels”, waarop columnist George F. Will antwoordde: „Maar de Sovjets houden zich juist *wel* aan de re-gels... bruut geweld *is* de regel, omdat bruut geweld succes heeft”.

Maar ook als je het anders defi-nieert houden de Sovjets zich aan de regels, aldus voegde Will eraan toe — en wel aan *hun* regels, „regels die ze altijd van de daken hebben geschreeuwd. Al 62 jaar lang is het Leninisme de burgerlijke religie van de Sovjets, en het leert dat een moordend conflict met de „bourgeois-maatschappij” onvermijdelijk is in een worsteling om de wereldheer-schappij. Nochtans hebben de democ-ratische landen zich 62 jaar lang afgevraagd wat de Sovjets nu „wer-kelijk” van plan zijn...”.

Wat sommigen hebben bestempeld als de „Carter-doctrine” is de opvatting van de president dat „wij nu de harde feiten onder ogen moeten zien, de wereld zoals deze werkelijk is”. De eerste drie jaar van zijn buitenlandse politiek heeft de presi-dent ernaar gestreefd Amerika's „on-gewone angst voor het communisme” in te ruilen voor het meer verheven doel van de „rechten van de mens”.

Er zal opnieuw in de defensie van de VS — die gedurende de huwe-lijksreis met detente in de jaren '70, bij de Sovjetunie is achtergeraakt — worden geïnvesteerd.

Veel waarnemers zien in, dat een werkelijke omkering niet gemakke-lijk zal zijn. „Wij zijn niet zo maar ineens in deze positie terechtgekomen”, aldus Henry Kissinger, voormalig minister van Buitenlandse Za-ken, „en wij kunnen er ook niet uitkomen met enkele snelle afspra-ken”. Anderen wijzen erop dat er weinig inhoud schuilt achter de reto-riek van de „Carter-doctrine”. In plaats van permanente militaire bases te zoeken (een aanbod van Egypte werd van de hand gewezen) spreekt Washington slechts van „militaire faciliteiten” — voornamelijk betref-fende de zeemacht — en van een dubbelzinnig „kader” van „coöpera-tieve veiligheid”.

De Sovjets zijn niet gek. Zij zijn zich zeer goed bewust van de huidige zwakte van de VS, zwakte in krijgs-macht, strategie en wilskracht. *U.S. News and World Report* schrijft:

„De Kremlin-leiders beschouwen Carter's dreiging om zo nodig geweld te gebruiken in de Perzische Golf als bluff... De enige manier waarop de waarschuwing van Carter: 'Handen af van de olie van het Midden-Oosten' succes zal hebben is het

opstellen van zee-, land- en luchtmachtstrijdkrachten binnen bereik van het crisisgebied . . .

Het Kremlin heeft nog altijd respect voor de macht van Amerika. Maar waar het om gaat is hoe de VS deze macht ten uitvoer brengt. Als Rusland terugkijkt naar de afgelopen vijf jaar dan ziet het slechts het passief toekijken van de VS, zowel betreffende de door Moskou gesteunde Cubaanse interventie in Angola en Ethiopië als de eveneens door de Sovjets gesteunde inval van Vietnamese strijdkrachten in Cambodja en de door Carter gesignaleerde Russische troepen op Cuba."

De passiviteit ten aanzien van de troepenmacht op Cuba, oktober jl., overtuigde de Sovjets ervan, aldus goed ingelichte bron, dat zij gerust Afghanistan konden binnenvallen. Ook de aarzeling van Washington militaire kracht te gebruiken gedurende de eerste dagen van de gijzelingszaak, speelde Moskou in de kaart. Ook al zouden de VS nu krachtig optreden, de Sovjets kunnen Iran binnenvallen onder het mom dit land tegen een Amerikaanse invasie te beschermen.

Rusland is machtig. Amerika heeft ook macht, maar is bang deze te gebruiken. De trots van zijn macht is gebroken (Lev. 26:19). Of zoals columnist Jilpatrick het formuleert: „Het is zinloos ons van wapens te voorzien, als het ons aan wilskracht ontbreekt ze te gebruiken”.

Uiterste datum voor overheersing

De Sovjetleiders hebben zelfs in het afgelopen decennium bij herhaling verklaard dat de detente op geen enkele wijze een belemmering vormt voor de wereldspannende „klassenstrijd”, dan wel een beletsel is om „nationale bevrijdings”-bewegingen in de hele wereld te steunen.

Tijdens een in 1973 in Praag gehouden Oostblok-top zette Breznev openhartig de bedoeling van detente uiteen aan de Oosteuropese communistische partijleiders.

„Vertrouw ons, kameraden,” zou Breznev bij die gelegenheid letterlijk hebben gezegd, „want als gevolg van wat wij nu met detente bereiken, zullen wij in 1985 het grootste deel van onze doelen in West-Europa bereikt hebben. Wij zullen onze positie geconsolideerd hebben. Wij zullen

onze economie versterkt hebben. En een beslissende verschuiving in de wederzijdse sterkte van de strijdkrachten zal ertoe leiden dat wij in 1985 overal waar wij dat noodzakelijk achten onze wil zullen kunnen opleggen.”

Het moet iedereen duidelijk zijn dat als ooit een land zich met kracht zal verzetten tegen de Sovjetinvallen in het Midden-Oosten en in andere strategische gebieden van de wereld zoals zuidelijk Afrika, dat zeer waarschijnlijk niet de VS zullen zijn. De bekende werelddeskundige inzake de Sovjetstrategie, Brian Cozier, zegt daaromtrent:

„Het is een betreutswaardig feit dat de Sovjetunie over een wereldomvattende strategie beschikt en dat de VS dat niet — of niet langer — doen. De Russen weten precies wat zij willen . . . de Russen zijn permanent bezig met het voeren van de Derde Wereldoorlog, en zij benutten daartoe elk middel dat hen geschikt voorkomt.”

Amerika is strategisch in slaap gevallen. En in andere delen van de vrije wereld heeft men momenteel weinig meer oog voor de gevaren op langere termijn.

En toch zal Europa uit zijn slaap ontwaken om eendrachtig de gevaar lopende belangen te verdedigen. *Waar Europa op wacht, is op een sterk, galvaniserend leiderschap.* De *Daily Telegraph* drukte het in een hoofdartikel als volgt uit:

„Hoe kan het Westen weer bij zinnen komen? Alleen maar door zich te realiseren dat 'detente' altijd eenrichtingverkeer is geweest. Zij stelde Rusland in staat als op een tandradbaan voorwaarts te gaan, terwijl het Westen steeds meer omlaag gleed. Nooit was er sprake van een tweezijdig proces. Het Westen moet ophouden nog meer verloren te laten gaan. En dit houdt meer in dan alleen maar de opbouw van materiële sterkte, hoe onmisbaar die op zichzelf ook is.

„Het betekent ook dat er een stem moet worden gevonden die weer door de hele wereld kan worden gehoord. Waar die stem vandaan moet komen, kan op dit moment niet duidelijk worden gezien. De meest voor de hand liggende plaats — Washington — bevindt zich in een soort verlamming. Maar komen moet zij. Miljoenen mensen willen haar horen.” □

SODOM

(Vervolg van pagina 11)

Zij zullen inzien waarom God de mens op aarde heeft geplaatst. De levenservaringen van de mens dienen als proefterrein, als uiteindelijke gelegenheid om een Godgelijke natuur te ontwikkelen.

Tenslotte zullen zij Gods barmhertigheid jegens hen gaan begrijpen. Zij zullen inzien waarom het God zo zeer ter harte gaat waar de ontwikkeling van de mens in seksueel en sociaal opzicht naar toe gaat.

Een voorbeeld voor onze tijd

Aanvankelijk was de samenleving in Sodom en Gomorra niet zo immoreel als in het laatste stadium. Zij is zo verworden, omdat de mensen zich meer en meer verstrikten in normen en levenswijzen waarin elk onderscheid tussen goed en kwaad was weggefallen. Het is geenszins overdreven te zeggen dat verscheidene naties in onze tijd aardig op weg zijn als Sodom en Gomorra te worden.

Het lot van Sodom en Gomorra moet voor ons allen een waarschuwing zijn. De gebeurtenissen die uitliepen op de vernietiging van deze twee steden, nu ruim 3850 jaar geleden, liggen, zo waarschuwt ons de bijbel, „daar als voorbeeld, onder een straf van eeuwig vuur” (Judas 7).

De apostel Paulus zei: „. . . toen Hij . . . de steden Sodom en Gomorra tot as verbrand, tot omkering gedomd en ten voorbeeld gesteld heeft voor hen die goddeloos zouden leven” (2 Petr. 2:6).

De geschiedenis van Sodom en Gomorra is een duidelijke waarschuwing, allerm minst zo vaag en verward als sommigen het willen doen voorkomen.

In de komende nummers van *De Echte Waarheid* zult u meer kunnen lezen over belangrijke onderwerpen zoals de menselijke seksualiteit; het doel van seks en huwelijk; moderne richtingen, opvattingen en problemen op het gebied van de moraal; profetieën betreffende grote naties in verband met zulke ontwikkelingen; hoe mensen seksuele voorkeur ontwikkelen en de zonde kunnen overwinnen in Gods geest, en over een gezonde seksuele opvoeding. U zult dit alles ongetwijfeld willen lezen. □

„Het leven heeft pas zin ...ALS U HET DOEL BEGRIJPT.”

Waarom bent u geboren? Is het leven puur toeval dat gewoon met de eeuwige dood eindigt? Of zou het menselijk bestaan een ontzagwekkend doel hebben?

UW POTENTIEEL grenst aan het ongelooftelijke. Noch wetenschap, noch filosofie, noch theologen begrijpen het doel.

Miljoenen wijzen de vraag „Waarom bent u geboren?” als onbeantwoordbaar af.

Maar het echte antwoord is verbaazingwekkend.

Nog nooit zal er iets bij u opgekomen zijn dat zo groots is als de bestemming waarvoor u geboren bent. Tientallen bijbelteksten bewijzen dat.

Als u eenmaal begrijpt waarom u geboren bent krijgt uw leven een heel andere betekenis. De doeleinden die u voor ogen heeft zullen in harmonie met onveranderlijke wetten

komen. Het leven wordt een aangename uitdaging — zonder vrees.

Zie hier een positieve benadering van de allerdiepzinnigste levensvraag. Ga op onderzoek uit waarom God de mensheid schiep, waarom de wetenschap geen notie van dit doel heeft en evenmin van de essentiële **ONTBREKENDE DIMENSIE** van alle kennis. Het gratis boekje „Waartoe bent u geboren?” openbaart een menselijk potentieel even ontzagwekkend als haast ongeloofwaardig. Bewijs het voor uzelf.

Vraag uw gratis exemplaar vandaag nog aan.

U kreeg een ontzagwekkend potentieel mee.

Waartoe
bent u
GEBOREN?

VERZOEK OM LECTUUR/ADRESWIJZIGING

Kruis aan:

- Zend mij de volgende lectuur _____
- Adreswijziging: _____
- Nieuwe abonnee:
Schrijf hieronder het nieuwe adres

Naam _____

Adres _____

Plaats / Land _____

Knip uit en zend dit samen
met het adresstrookje
naar.

De Echte Waarheid
Postbus 333
3500 AH Utrecht
(Nederland)